

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 16Cob/5/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3719200214
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Záleská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3719200214.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Záleskej a členiek senátu JUDr. Ivce Čelkovej a Mgr. Stanislavy Kollárovej v spore žalobcu SG Equipment Finance Czech Republic s.r.o. so sídlom námestí Junkových 2772/1, Stodůlky, 155 00 Praha 5, IČO 610 61 344, právne zastúpeného Mgr. Michalom Chuchútom, LL.M., advokátom, so sídlom kancelárie námestí Junkových 2772/1, Stodůlky, 155 00 Praha 5, proti žalovaným 1/ SIXING spol. s r.o., so sídlom Námestie A. Hlinku 25/30, 017 01 Považská Bystrica, IČO 00 652 539, právne zastúpenému JUDr. Róbert Fatura, advokát, s. r. o., so sídlom Centrum 18/23, 017 01 Považská Bystrica, IČO 46 528 644, 2/ N.. P. W., nar. XX.X.XXXX, trvalý pobyt XXX XX J. I. XX, právne zastúpenému Advokátska kancelária TIMAR & partners, s.r.o., so sídlom P. Pazmáňa 2367/17A, 927 01 Šaľa, IČO 36 866 296, 3/ N.. T. U., nar. XX.XX.XXXX, trvalý pobyt XXX XX U. XXX, právne zastúpenému JUDr. Róbert Fatura, advokát, s. r. o., so sídlom Centrum 18/23, 017 01 Považská Bystrica, IČO 46 528 644, 4/ Ing. T. H., nar. XX.X.XXXX, trvalý pobyt L. XXX, XXX XX L. X., právne zastúpenému Advokátska kancelária JUDr. ROJKO s.r.o., so sídlom Železničná 90/12, 017 01 Považská Bystrica, IČO 47 251 794, o zaplatenie 11 482,80 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica č.k. 14Cb/9/2019-135 zo dňa 29. mája 2019 v spojení s opravným uznesením č.k. 14Cb/9/2019-195 zo dňa 16. marca 2020, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej v treťom, piatom a siedmom výroku, ktorými bola žaloba proti žalovaným 2/, 3/ a 4/ zamietnutá, m e n í tak, že žalovaní 2/, 3/ a 4/ s ú p o v i n n í zaplatiť popri žalovanom 1/ zo sumy 11 482,80 eur s príslušenstvom, na zaplatenie ktorej bol zaviazaný žalovaný 1/ prvým výrokom napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, žalobcovi sumu 11 363,80 eur s úrokom z omeškania 0,05 % denne zo sumy 11 363,80 eur od 23.7.2013 zaplatenia s tým, že plnením jedného zo žalovaných 1/, 2/, 3/, 4/ zaniká v rozsahu plnenia povinnosť plniť ostatných žalovaných, a vo zvyšku žalobu zamieťa.

II. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo štvrtom, šiestom a ôsmom výroku o nároku na náhradu trov konania m e n í tak, že žalobca m á proti žalovanému 2/ nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 98 %, žalobca m á proti žalovanému 3/ nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 98 % a žalobca m á proti žalovanému 4/ nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 98 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) súd prvej inštancie prvým výrokom uložil žalovanému 1/ povinnosť zaplatiť žalobcovi 11 482,80 eur a úroky z omeškania 0,05 % denne zo sumy 11 482,80 eur od 23.7.2013 zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, druhým výrokom rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému 1/, ktorý je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania,

o ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré po právoplatnosti tohto rozsudku vydá súdny úradník, tretím výrokom žalobu proti žalovanému 2/ zamietol, štvrtým výrokom rozhodol, že žalovaný 2/ má nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi, ktorý je povinný nahradiť žalovanému 2/ trovy konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania, o ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré po právoplatnosti tohto rozsudku vydá súdny úradník, piatym výrokom žalobu proti žalovanému 3/ zamietol, šiestym výrokom rozhodol, že žalovaný 3/ má nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi, ktorý je povinný nahradiť žalovanému 3/ trovy konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania, o ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré po právoplatnosti tohto rozsudku vydá súdny úradník, siedmym výrokom žalobu proti žalovanému 4/ zamietol, ôsmym výrokom rozhodol, že žalovaný 4/ má nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi, ktorý je povinný nahradiť žalovanému 4/ trovy konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania, o ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré po právoplatnosti tohto rozsudku vydá súdny úradník.

2. Podanou žalobou sa žalobca proti žalovaným 1/, 2/, 3/, 4/ domáhal zaplatiť spoločne a nerozdielne (č.l. 410) žalobcovi 150 980,52 eur s príslušenstvom. Žalovaná suma je súčtom rôznych súm titulom zmluvy o finančnom leasingu č. 01719/07, zmluvy o finančnom leasingu č. 01732/07, zmluvy o finančnom leasingu č. 01734/07, zmluvy o operatívnom leasingu č. 05079/07, zmluvy o operatívnom leasingu č. 05082/07, zmluvy o operatívnom leasingu č. 05083/07, zmluvy o operatívnom leasingu č. 05084/07, zmluvy o operatívnom leasingu č. 05088/07 a zmluvy o operatívnom leasingu č. 05089/07. Nároky žalobcu zo zmlúv č. 01732/07, 01734/07, 05079/07, 05082/07, 05083/07, 05089/07 sa stali po ich vylúčení predmetom samostatným konaní.

3. Uplatnené nároky zo zmluvy o finančnom leasingu č. 01719/07 žalobca odôvodnil tým, ako leasingový prenajímateľ dňa 5.11.2007 uzatvoril so žalovaným 1/ zmluvu o finančnom leasingu s tým, že súčasťou zmluvy boli všeobecné obchodné podmienky. Vstupná cena predmetu leasingu bola 71 262 eur. Leasingová zmluva bola uzatvorená na dobu určitú, 48 mesiacov. Presná výška leasingových splátok bola určená v splátkovom kalendári tak, že prvá splátka bola 17 070,79 eur a výška ďalších splátok bola 1 591,18 eur. Žalovaný 1/ prevzal predmet leasingu, čo potvrdil podpisom preberacieho protokolu. Na leasingovej zmluve N.. Y. X., N.. P. W., N.. T. U. a N.. T. H. urobili ručiteľské vyhlásenia. Žalovaný 1/ v priebehu trvania leasingovej zmluvy prestal platiť leasingové splátky, v dôsledku ktorých skutočností žalobca leasingovú zmluvu predčasne ukončil písomnou výpoveďou. Ku dňu výpovede žalovaný 1/ dlhoval žalobcovi sumu 42 623,01 eur (14 320,62 eur + 1 509,79 eur + 26 792,60 eur). Žalobca zobchodoval predmet leasingu a od sumy 42 623,01 eur odčítal výťažok z rekommercializácie vo výške 29 000 eur a nespotrebovaný úrok 639,88 eur. V súvislosti so zmluvou o finančnom leasingu č. 01719/07 vznikli aj náklady 119 eur, 279,33 eur a 542,52 eur, celkový nedoplatok predstavuje sumu 13 923,98 eur; od tejto čiastky žalobca odčítal aj platby prijaté po dátume uskutočnenia konečného vyúčtovania. Dňa 27.8.2010 vyzval žalobca k úhrade žalovaného 1/ a dňa 12.7.2013 vyzval žalobca k úhrade N.. Y. X., N.. P. W., N.. T. U. a N.. T. H.. V žalobe poukázal žalobca na to, že v iných konaniach, ktoré viedol proti iným subjektom (napr. OS BA III sp.zn. 22Cb/144/08) vyhodnotili sudy ručiteľský záväzok ako platný. Ručením je možné zabezpečiť aj záväzok, ktorý má vzniknúť v budúcnosti. K námietke premlčania žalobca uviedol, že leasingové zmluvy neobsahujú termín splatnosti záväzku z titulu predčasného ukončenia zmluvy. Z tohto dôvodu je treba vychádzať z § 340 ods. 2 Obchodného zákonníka, pričom žalobca vyzval žalovaných k plneniu v roku 2010, resp. 2013. Predmet leasingu bol predaný za trhovú hodnotu. S poukazom na § 306 ods. 1 Obchodného zákonníka žalobca tvrdil, že nemohol vyzvať ručiteľov na plnenie záväzku skôr, ako bola známa výška záväzkov po predaji predmetu leasingu. Prevzatie ručiteľského záväzku jedným z manželov nie je právnym úkonom, ktorý je možné charakterizovať ako dispozíciu so spoločnou vecou, ale ide o úkon spadajúci do výlučnej dispozičnej sféry každého z manželov, pričom tento úkon nezakladá druhému manželovi žiadne práva a povinnosti, na čom nič nemení ani § 147 Občianskeho zákonníka. Základnou podmienkou aplikácie § 145 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka je existencia právneho úkonu týkajúceho sa spoločných vecí, a preto úvahy o tom, či k právnemu úkonu bol alebo nebol potrebný súhlas druhého manžela, sú bezpredmetné. Za právne úkony týkajúce sa spoločných vecí treba považovať tie, pri ktorých dochádza k dispozícii s predmetom BSM alebo k výkonu jeho správy. Medzi prípadom posudzovaným v náleze sp.zn. I. ÚS 26/2010 a prejednanou vecou je zásadný rozdiel v tom, že žalobca nepodpisoval s

ručiteľmi notárske zápisnice, v ktorých by títo súhlasili s ich vykonateľnosťou. Manželky žalovaných 2/, 3/ a 4/ nenapadli neplatnosť právnych úkonov ručenia. Ústavný súd SR uviedol, že v každej veci je potrebné vychádzať z individuálnych okolností každého jednotlivého prípadu a je povinnosťou všeobecného súdu zohľadniť všetky relevantné individuálne okolnosti v súdnej veci a prihliadnúť na ne aj cez prizmu dobrých mravov. Ústavný súd SR tiež skonštatoval, že za právne úkony týkajúce sa spoločných vecí sa nepovažuje ručiteľský záväzok jedného z manželov a že pri nezmenenej právnej úprave BSM sú tieto závery súdnej praxe stále použiteľné. Formulácia § 340 ods. 2 Obchodného zákonníka nebráni veriteľovi, aby plnenie požadoval neskôr. Neskoršou výzvou dochádza k záväznému stanoveniu termínu splatnosti, od ktorého začína plynúť premlčacia doba. Za výzvu k plneniu, od ktorej sa odvíja povinnosť dlžníka platiť, možno považovať i podanie žaloby. Z § 340a ods. 1 Obchodného zákonníka vyplýva, že musí dôjsť k právnomu úkonu, ktorým je faktúra alebo iná výzva podobnej povahy, pričom však takou výzvou nie je výpoveď zmluvy. Premlčacia doba teda nemohla plynúť od výpovede leasingovej zmluvy. Žalovaný 1/ poukázal na čiastočné úhrady odlíšené iba variabilným symbolom; nebolo preukázané, že by žalovaný 1/ uhrádzal konkrétne leasingové splátky. Procesná obrana žalovaného 1/ neobstojí aj vzhľadom k tomu, že jeho úhrady sa nerovnali presne jednotlivým splátkam, ktoré boli práve tými čiastkovými plneniami zmieňovanými v rozhodnutí č.k.10Cmo/606/98.

4. Žalovaní 1/ - 4/ tvrdili neplatnosť ručiteľských záväzkov v zmluvách z dôvodu neurčitosti, nakoľko z formulácie ručiteľských záväzkov nie je zrejмый rozsah prebraných záväzkov, ktoré vtedy ani neexistovali. Poukázali na to, že žalovaní 2/, 3/ a 4/ nemôžu ručiť najmä za parkovné, náklady na znalecké posudky a havarijné poistenie, nakoľko tieto položky nemožno podradiť pod rovnaký titul ako neuhradené splátky leasingu. V súvislosti s nepremlčaným nárokom zo zmluvy č. 01719/07 namietali na strane žalobcu nepreukázanie, že predmet leasingu nemohol byť predaný za vyššiu sumu. Premlčacia doba začala plynúť momentom ukončenia leasingových zmlúv výpoveďou, kedy vznikla povinnosť vrátiť si vzájomné plnenia. Leasingové zmluvy sú neplatné aj pre nedostatok formy a absencie osôb pri označení prenajímateľa v zmluve, ktoré konajú v jeho mene. Zmluvy sú zo strany žalobcu podpísané istými osobami, o ktorých oprávnení konať za žalobcu možno mať pochybnosti. Na leasingových zmluvách absentuje akékoľvek označenie ich funkcie, resp. identifikácia vzťahu podpísaných osôb voči žalobcovi. Podpisy sú navyše nečitateľné. Nedostatok podpisu spôsobuje neplatnosť právneho úkonu pre nedostatok formy. Ak niektoré osoby možno špecifikovať menom a priezviskom (napr. Juraja C., W. X. a T. Q.), takéto osoby nefigurujú v Obchodnom registri ani ako prokuristi a ani ako vedúci organizačnej zložky. Podpis predstavuje pojmovú náležitosť písomnej formy prejavu a nedostatok podpisu konajúcej osoby spôsobuje neplatnosť právneho úkonu pre nedostatok formy (viď rozsudok NS SR č.k. 6Sžf/25/2011). Pokiaľ právna úprava poskytuje možnosť za právnickú osobu konať aj iným osobám, požiadavka obvyklosti kladie dôraz na nevyhnutnosť predložiť podklady, ktoré by preukázali obvyklosť pracovného zaradenia, resp. obvyklosť úkonov, ku ktorým pri činnosti osôb dochádza. Žalovaní 1/ a 4/ poukázali aj na rozhodnutie NS ČR č. R 25/1998, v zmysle ktorého ak za niektorú zmluvnú stranu uzaviera zmluvu zástupca, podľa § 31 ods. 1 Občianskeho zákonníka musí zo zmluvy vyplývať, že tento právny úkon robí ako zástupca. V náleze sp.zn. I. ÚS 26/2010 Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil právny názor, že konanie osoby prístupujúcej k záväzku, kedy sa táto ako spoločník spoločnosti a jej konateľ zaviazala, že za spoločnosť splní jej dlh, sa môže považovať za neplatný právny úkon. Podľa názoru Ústavného súdu SR do úvahy prichádza aj absolútna neplatnosť právneho úkonu pre rozpor s dobrými mravmi, ak sa spoločník stane dlžníkom popri spoločnosti, pričom cieľom tohto konania je vytvoriť možnosť exekučného uspokojenia predmetnej pohľadávky z vecí patriacich do BSM. Žalobca sám navrhol písomnú formu leasingovej zmluvy, ktorú sám nedodrжал. Leasingová zmluva je zmluvou o kúpe prenajatej veci, ktorá musí byť obligatórne dojednaná v písomnej forme. Podľa dôvodovej správy k § 489 sa má táto právna úprava vzťahovať aj na prípady označené pojmom leasing. Pokiaľ žalovaní 1/ po výpovedí zmlúv plnil žalobcovi, tomuto plnil záväzky z pôvodných zmlúv, ako by tieto nezanikli, a na strane žalobcu tak mohlo vzniknúť bezdôvodné obohatenie. Podľa názoru žalovaných 1/ - 4/ nemôže ísť v žiadnom prípade o konkludentné uznanie celého dlhu voči žalobcovi, keďže žalovaný 1/ plnil bez existencie právneho dôvodu.

5. Podanou žalobou uplatnil žalobca pôvodne peňažné nároky aj proti Ing. Y. X., ktorý dňa XX.X.XXXX zomrel. Súd prvej inštancie vo vzťahu k tomuto žalovanému konanie zastavil uznesením č.k. 14Rob/198/2013-398 zo dňa 13. novembra 2013.

6. Skutkové tvrdenia žalobcu o tom, že žalovaný 1/ podpísal leasingovú zmluvu a prevzal ťahač posúdil súd prvej inštancie ako nesporné tvrdenia strán sporu.

7. V odseku 7. odôvodnenia rozsudku uviedol súd prvej inštancie skutočnosti, ktoré považoval za preukázané výsluchom žalovaných 2/ - 4/, svedkov P. W., J. U. a listinami uvedenými v odsekoch 2. a 5. odôvodnenia rozsudku. V rozsahu vykonaných dôkazov mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaný 1/ rozvíjal podnikanie v oblasti automobilovej dopravy, pričom vozidlá prioritne bral od spoločnosti T. U.. T. U. mal financovanie zabezpečené prostredníctvom spoločnosti SG EQUIPMENT. Po stretnutí v priestoroch spoločnosti T. U. pán C. doniesol do Považskej Bystrice pripravené a podpísané zmluvy zo strany žalobcu. Žalovaný 3/ potvrdil, že žalovaný 1/ prevzal do užívania všetky vozidlá a návesy, ktoré boli predmetom leasingových zmlúv. Žalovaný 3/ poukázal na to, že on nebol vopred upozornený na to, že na leasingových zmluvách budú aj ručiteľské vyhlásenia, pričom skutočnosť, či by ručiteľské vyhlásenie podpísal, by musel konzultovať so svojou manželkou. Žalovaný 4/ potvrdil, že v predmetnom období dochádzalo k rozširovaniu činnosti žalovaného 1/, pričom žalovaný 1/ bral ťahače prednostne od spoločnosti T. a návesy od spoločnosti U.. Financovanie vozidiel bolo zabezpečované prostredníctvom žalobcu. Rokovaniami so žalobcom a so spoločnosťami T. a U. bol poverený N.. T. U.. N.. T. H. a ostatní spoločníci tieto leasingové zmluvy podpísali v Považskej Bystrici. N.. H. uviedol, že zmluvy mu neboli predložené vopred na pripomienkovanie, pričom on nežiadal, aby mohol predmetné zmluvy pripomienkovať predtým, ako ich podpíše. Vypovedal, že je ženatý od roku 2002 a jeho manželka nedala súhlas na podpis leasingových zmlúv. Žalobca ako prenajímateľ dňa 5.11.2007 uzatvoril so žalovaným 1/ (t.j. so spoločnosťou SIXING, s.r.o.) zmluvu o finančnom leasingu č. 01719/07. Na základe tejto zmluvy vzniklo žalovanému 1/ oprávnenie užívať po dobu trvania leasingu ťahač T. O. 18.440 4x2 BLS s tým, že mimoriadna leasingová splátka bola stanovená na 17 070,79 eur s DPH, leasingové splátky boli stanovené na 1 591,18 eur a zostatková predajná cena bola stanovená na 59,50 eur bez DPH. Na listine s leasingovou zmluvou je uvedený aj text „Preberáme týmto v zmysle § 303 a nasl. Obchodného zákonníka celkové ručenie za záväzky nájomcu vyplývajúce z tejto zmluvy“; pod týmto textom sú vlastnoručné podpisy žalovaných 2/, 3/, 4/. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy boli všeobecné obchodné podmienky pre finančný leasing, žiadosť žalovaného 1/ obsahujúca jeho záväzky súvisiace s financovaním projektu Európskou investičnou bankou. Zmluvu za žalobcu podpísal T. Q. a Y. C.. Žalobca dňa 15.1.2007 udelil Y. C. plnú moc, aby spoločne s jedným vedúcim organizačnej zložky alebo spoločne s jedným prokuristom alebo spoločne s pani P. alebo spoločne s pánom Q. zastupoval navrhovateľa vo všetkých záležitostiach súvisiacich s predmetom podnikania, okrem iného aj v rozsahu leasingovej činnosti. Žalobca dňa 17.1.2006 udelil T. Q. plnú moc, aby spoločne s jedným vedúcim organizačnej zložky alebo spoločne s jedným prokuristom alebo spoločne s ďalším splnomocneným zastupoval navrhovateľa vo všetkých záležitostiach súvisiacich s predmetom podnikania, okrem iného aj v rozsahu leasingovej činnosti. Y. C. bol v novembri 2007 zamestnancom žalobcu. Vo všeobecných obchodných podmienkach pre finančný leasing sa žalovaný 1/ zaviazal, že ak bude v omeškaní so splátkou nájomného alebo inými platbami, hlavne s platbou zostatkovej predajnej ceny, je povinný uhradiť prenajímateľovi úroky z omeškania vo výške 0,05 % z dlžnej sumy brutto denne + poplatok podľa aktuálneho sadzovníku navrhovateľa. Žalobca sa so žalovaným 1/ dohodol aj na tom, že pri predčasnom zrušení leasingovej zmluvy z dôvodov na strane nájomcu nájomca uhradí prenajímateľovi zmluvnú pokutu, ktorá bude vypočítaná ako súčet úhrnu leasingových splátok, na ktoré by mal prenajímateľ nárok v prípade riadneho ukončenia leasingovej zmluvy po celú dobu jej trvania podľa splátkového kalendára a dohodnutej zostatkovej predajnej ceny bez DPH. Vo všeobecných obchodných podmienkach pre finančný leasing sa strany dohodli aj na tom, že prenajímateľ má ďalej preúčtovať na nájomcu dodatočne vzniknuté náklady z dôvodu predčasného ukončenia leasingovej zmluvy, akými sú najmä poisťné, náklady na zabezpečenie predmetu leasingu a opravy. Žalovaný 1/ prevzal od spoločnosti MAN-ÚŽITKOVÉ VOZIDLÁ s.r.o. dňa 5.11.2007 nový ťahač MAN TGA 18.440 4x2 BLS s výrobným číslom WMAH0GZZ48M502427. Žalobca dňa 5.11.2007 vystavil splátkový kalendár, podľa ktorého mal žalovaný 1/ zaplatiť sumu 17 070,79 eur (dňa 5.11.2007) a 48 leasingových splátok po 1 591,18 eur/mesačne. Dňa 22.2.2010 vypovedal žalobca leasingovú zmluvu č. 01719/07 z dôvodu neuhradenia leasingových splátok s tým, že žalovanému 1/ bola táto výpoveď doručená dňa 4.3.2010. Spoločnosť PEMA vyfakturovala žalobcovi parkovné za parkovanie vozidla MAN PB-891BD za obdobie a vo výške : 16,78 eur za február 2010, 173,38 eur za marec 2010, 167,79 eur za apríl 2010, 173,38 eur za máj 2010 a 11,19 eur za jún 2010, ktoré žalobca zaplatil. Žalobca dňa 1.6.2010 ponúkol spoločnosti TRUCK COMMERCE, s.r.o. uzatvorenie kúpnej zmluvy, predmetom ktorej by bolo ťahač

MAN TGA 18.440 4x2BLS s výrobným číslom WMAH06ZZ48M502427, pričom spoločnosť O. S., s.r.o. horeuvedenú ponuku prijala a ťahač za 34 510 eur s DPH kúpila. Žalobca prostredníctvom makléra G., a.s. poistil v poisťovni W., a.s. vozidlo T. O., evidenčné číslo PB-E.. Poistné 21 eur za február 2010, 71 eur za marec 2010, 71 eur za apríl 2010 a 71 eur za máj žalobca zaplatil. U. Q. group, s.r.o. dňa X.X.XXXX vyfakturovala žalobcovi 119 eur za znalecký posudok s predmetom ťahač T. O., evidenčné číslo PB-XXXBD, ktoré žalobca dňa 20.4.2010 zaplatil. Dňa 27.8.2010 vypracoval žalobca konečné vyúčtovanie zmluvy o finančnom leasingu č. 01719/07, v zmysle ktorého žalovaný 1/ dlhoval žalobcovi splátky 14 320,62 eur, úroky z omeškania 1 509,79 eur, budúce leasingové splátky 26 792,60 eur, poistné 279,33 eur, znalečné 119 eur a parkovné 542,52 eur s tým, že po zohľadnení predajnej ceny 29 000 eur bol ku dňu 27.8.2010 nedoplatok vo výške 13 923,98 eur. Žalovaný 1/ dňa 18.1.2011 zaplatil žalobcovi sumu 850 eur a sumu 1 591,18 eur s VS „0000171907“. Žalobca listami zo dňa 12.7.2013 vyzval Y. X. a žalovaných 2/ - 4/, každého na zaplatenie sumy 150 980,52 eur titulom ručenia na základe zmluvy č. 01719/07 (evidenčné číslo PB-891BD). Žalovaný 2/ a jeho manželka P. W. v roku 2007 vlastnili rodinný dom v J. I., nemali auto a ani úspory. Ich BSM bolo zrušené v decembri 2010 rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica č.k. 8C/196/2010-12 zo dňa 8.12.2010. Žalovaný 3/ a jeho manželka J. U. v roku 2007 vlastnili 3-izbový byt v hodnote okolo 50 000 eur a mali hypotéku 74 686,31 eur na stavbu domu. V roku 2007 BSM ešte nebolo zrušené. V roku 2007 žalovaní 2/, 3/ nemali žiadny majetok, ktorý by patril výlučne im. Žalovaný 4/ nemal motorové vozidlo, nehnuteľnosť a aj v roku 2014 býval ešte u svojich rodičov. Manželka žalovaného 4/ N. H. nedala počas manželstva súhlas žalovanému 4/ na podpis ručenia.

8. Skutkové zistenia a ustálený skutkový stav právne posúdil súd prvej inštancie podľa § 269 ods. 2, § 330, § 398 Obchodného zákonníka v spojení s článkami 4.5 tretia veta, 8.2, 9.2, 9.3 všeobecných obchodných podmienok pre finančný leasing (odsek 10. odôvodnenia rozsudku).

9. Súd prvej inštancie pri hodnotení zmluvy o finančnom leasingu uzavrel, že žalobca a žalovaný 1/ uzatvorili platnú zmluvu o finančnom leasingu č. 01719/07, ktorej súčasťou boli všeobecné obchodné podmienky pre finančný leasing. S názorom žalovaných, že leasingová zmluva je neplatná z dôvodu, že zmluvy sú zo strany žalobcu podpísané osobami, o ktorých oprávnení konať za žalobcu možno mať pochybnosti, nakoľko na zmluvách absentuje akékoľvek označenie ich funkcie, resp. identifikácia vzťahu podpísaných osôb voči žalobcovi, sa súd prvej inštancie nestotožnil. Podľa názoru súdu prvej inštancie zo žiadneho ustanovenia zákona nevyplýva, že v zmluve má byť uvedené meno a priezvisko osoby, ktorá koná za právnickú osobu, resp. jej vzťah k tejto právnickej osobe (uznesenie NS ČR sp.zn. 29Odo/695/2006). Posúdenie, či osoba, ktorá v mene právnickej osoby právny úkon urobila, bola na to oprávnená, nie je otázkou dodržania písomnej formy úkonu, ale otázkou, či je právnická osoba takým úkonom viazaná (uznesenie NS ČR sp.zn. 32Odo/940/2006). Podpísanie zmluvy inou osobou, akou je osoba označená ako zmluvná strana, nie je sankcionované absolútnou neplatnosťou zmluvy, ale tým, že podľa § 33 ods. 2 Občianskeho zákonníka je z konania prípadne zviazaná osoba, ktorá zmluvu fyzicky podpísala - a aj to iba v prípade, ak ten, za koho sa konalo, úkon dodatočne neschválil. Žalobca sa cítil viazaný konaním Y. C. a T. Q., nakoľko na základe zmluvy podpísanej týmito fyzickými osobami zakúpil drahý ťahač a tento poskytol žalovanému 1/. Aj zo správania žalobcu po podpise zmlúv je zrejmé, že fyzické osoby, ktoré zmluvy podpísali, boli oprávnené konať za žalobcu. Na základe zmluvy a VOP vzniklo žalovanému 1/ najmä právo po dobu leasingu užívať ťahač MAN TGA 18.440 4x2BLS (článok 1.2 VOP) a povinnosť, aby žalobcovi zaplatil mimoriadnu leasingovú splátku 17 070,79 eur a 48 leasingových splátok po 1 591,18 eur. Žalovaný 1/ povinnosť platiť mesačné splátky dodržal iba čiastočne, keď zaplatil iba 21 týchto splátok po 1 591,18 eur a ku dňu výpovede zmluvy zaplatil prvých 19 splátok, t.j. splátky splatné do 1.5.2009. V súvislosti s úhradou 20. splátky dňa 18.1.2011 vo výške 1 591,18 eur, ktorá bola splatná dňa 1.6.2009, vrátane uvedenia variabilného symbolu, bolo podľa názoru súdu prvej inštancie zrejmé, že žalovaný 1/ mal v úmysle splniť práve sumu označenú vo výpovedi ako „dlžná čiastka“, čím sa nestotožnil s tvrdením, že úmyslom žalovaného 1/ bolo zaplatiť položku „dlžné úroky z omeškania“, resp. položku „zmluvná pokuta“. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca má nárok na doplatenie zvyšných 8 splátok (t.j. splátok, ktoré mali byť podľa splátkového kalendára zaplatené v dňoch 1.7.2009, 1.8.2009, 1.9.2009, 1.10.2009, 1.11.2009, 1.12.2009 a 1.1.2010 a 1.2.2010) po 1 591,18 eur, čo spolu predstavuje sumu 12 729,44 eur. Na námietku premlčania vznesenú žalovaným 1/ k splátkam splatným dňa 1.6.2009 a 1.7.2009 súd prvej inštancie neprihliadol. Vychádzal z toho, že žalovaný 1/ dňa 18.1.2011 na účet žalobcu zaplatil aj sumu 850 eur

s variabilným symbolom „0000171907“. S prihladením na to, že žalovaný 1/ v konaní spochybňoval povinnosť zaplatiť zmluvnú pokutu, v čase úhrady si bol nepochybne vedomý toho, že má zaplatiť položky vo výpovedi označené ako „dlžná čiastka k...“ a položku označenú ako „dlžné úroky z omeškania“. Žalovaný 1/ pri realizácii horeuvedenej úhrady neurčil, že plní na istinu. Z tohto dôvodu dospel súd prvej inštancie k záveru, že platbou 850 eur žalovaný splnil príslušenstvo, úroky z omeškania (§ 330 ods. 1 Obchodného zákonníka). Suma 850 eur stačila na zaplatenie úrokov z omeškania zo splátok splatných 1.2.2009 až 1.7.2009. Zaplatením sumy 850 eur došlo aj k zaplateniu časti úrokov zo splátky splatnej 1.7.2009. Keďže pojem „záväzok“ znamená istinu plus úroky z omeškania (§ 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka), zaplatenie úrokov z omeškania zo splátky treba považovať za čiastočné splnenie záväzku, ktoré má za následok uznanie záväzku. Podľa § 407 Obchodného zákonníka dňa 18.1.2011 začala plynúť nová premlčacia doba vo vzťahu k splátke splatnej 1.7.2009. Žaloba bola podaná pred uplynutím tejto novej premlčacej doby.

10. V odseku 16. odôvodnenia rozsudku hodnotil súd prvej inštancie dohodu o zmluvnej pokute obsiahnutú v článku 9.2 VOP a jej súlad s dobrými mravmi. Dôvodil tým, že leasingová spoločnosť nekupuje predmet leasingu preto, aby ho niekedy (t.j. potom, ako ho prestane používať leasingový nájomca) reálne užívala, ale kupuje ho preto, aby ho užíval iba leasingový nájomca. Leasingová spoločnosť kupuje vec podľa individuálnych želaní klienta. Teda ak má klient záujem o ťahač MAN, leasingová spoločnosť ho kúpi, hoci samotná leasingová spoločnosť takéto zariadenie nepotrebuje. Ak dôjde k predčasnému ukončeniu leasingovej zmluvy a predmet leasingu sa vráti leasingovej spoločnosti, hoci leasingová spoločnosť predmet leasingu nikdy nechcela nadobudnúť do svojho vlastníctva. Vzhľadom na túto príčinnú súvislosť medzi chcením žalovaného 1/ a zakúpením ťahača (ak by sa totiž žalovaný 1/ neobrátil na žalobcu s tým, že chce ťahač, žalobca by toto zariadenie nikdy nekúpil) nie je v rozpore s dobrými mravmi, ak sa leasingová spoločnosť snaží (napr. formou zmluvnej pokuty) právne ošetriť, aby sa jej vrátila celá obstarávacie cena predmetu leasingu. V súdnej veci dospel súd prvej inštancie k záveru, že dohoda o zmluvnej pokute je neplatná pre absenciu písomnej formy v podobe podpísania zmluvnými stranami podľa § 544 ods. 2 Občianskeho zákonníka. V danom prípade všeobecné obchodné podmienky nie sú podpísané zmluvnými stranami (tiež rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 16Cob/443/2015)

a žalobca nemá nárok na zmluvnú pokutu v uplatnenej výške 26 792,60 eur. Absolútnu neplatnosť dohody o zmluvnej pokute konštatoval súd prvej inštancie aj pre rozpor s § 544 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keď v dohode nebola jednoznačne špecifikovaná zmluvná povinnosť, pre prípad porušenia ktorej sa pokuta dojednáva. V danom prípade bol vznik povinnosti zaplatiť pokutu viazaný na prípad „predčasného zrušenia leasingovej zmluvy z dôvodov na strane nájomcu“. Vznik zmluvnej pokuty nie je možné viazať na zánik záväzku a v zmysle ustálenej súdnej praxe je takáto dohoda o zmluvnej pokute neplatná (napr. rozsudok NS ČR sp.zn. 23Cdo/2575/2010).

11. Uplatnený nárok na zaplatenie sumy 279,33 eur titulom poistného vyhodnotil súd prvej inštancie, s poukazom na odsek 54. odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 16Cob/118/17, z dôvodu porušenia zmluvnej povinnosti platiť leasingové splátky riadne a včas ako nárok titulom náhrady škody. Porušenie tejto povinnosti viedlo k zníženiu majetku žalobcu o 234 eur (žalovaný v súvislosti s vozidlom ev.č. PB-E. uhradil poistné XX eur a 3 x 71 eur). Nárok na zaplatenie poistného v sume 45,33 eur žalobca v konaní nepreukázal tým, že nepreukázal zaplatenie poistného v tejto sume.

12. Pri hodnotení nároku žalobcu na zaplatenie znalečného v sume 119 eur vychádzal súd prvej inštancie zo skutočnosti, že zmluva ani VOP neobsahujú žiadne ustanovenie zakladajúce povinnosť žalovaného 1/ na jeho náhradu. Pretože porušenie povinnosti platiť leasingové splátky viedlo k zníženiu majetku žalobcu o 119 eur, súd prvej inštancie priznal žalobcovi túto sumu titulom náhrady škody. Príčinná súvislosť medzi znížením majetku žalobcu a medzi porušením povinnosti žalovaného 1/ je nepochybná - ak by totiž žalovaný 1/ svoju povinnosť plnil, k vypovedaniu zmluvy by nedošlo a nebolo by ani potrebné speňažovať predmet leasingu a ani zisťovať jeho trhovú cenu.

13. Nárok žalobcu na zaplatenie parkovného v súhrnnej sume 542,52 eur priznal súd prvej inštancie žalobcovi titulom náhrady škody. Rovnako ako pri znalečnom vychádzal z toho, že zmluva ani VOP neobsahujú žiadne ustanovenie zakladajúce povinnosť na jeho náhradu. V konaní však bolo preukázané, že žalovaný 1/ porušil svoju právnu povinnosť platiť leasingové splátky. Pretože toto porušenie právnej povinnosti viedlo k tomu, že sa znížil majetok žalobcu o 16,78 eur, 173,38 eur,

167,79 eur, 173,38 eur a 11,19 eur. Príčinná súvislosť medzi týmto znížením majetku žalobcu a medzi porušením povinnosti žalovaného 1/ je nepochybná - ak by totiž žalovaný 1/ svoju povinnosť plnil, k vypovedaniu zmluvy by nedošlo a nebolo by ani potrebné, aby žalobca platil prevádzkovateľovi parkoviska za to, že na parkovisku môže odstaviť ťahač.

14. Z dôvodu omeškania žalovaného 1/ so zaplatením leasingových splátok priznal súd prvej inštancie žalobcovi vyčíslené úroky z omeškania v nepopretej sume 1 509,79 eur. Od tejto sumy však odpočítal sumu 850 eur, ktorú sumu žalovaný 1/ žalobcovi už zaplatil.

15. Žalobca by mal nárok na sumu 12 729,44 eur titulom leasingových splátok, na sumu 234 eur titulom poistného, na sumu 119 eur titulom znalečného, na sumu 542,52 eur titulom a na sumu 659,79 eur titulom úrokov z omeškania, t.j. spolu 14 284,75 eur. V súvislosti so zmluvou č. 01719/07 žalobca žiadal iba sumu 13 923,98 eur (úvod bodu IV. žaloby) znížených o „...platby prijaté po datech provedení konečných vyúčtovaní...“ (záver bodu IV. žaloby) t.j. 11 482,80 eur (13 923,98 eur mínus 850 eur mínus 1 591,18 eur) a v zmysle zásady „non ultra petitum“ potom mohol súd prvej inštancie žalovaného zaviazat iba na zaplatenie sumy 11 482,80 eur. So zaplatením tejto sumy bol žalovaný 1/ v omeškani. Súd prvej inštancie zaviazal žalovaného 1/ aj na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške dojednanej v článku 8.2 všeobecných podmienok.

16. Podľa § 255 ods. 1 CSP priznal súd prvej inštancie plne úspešnému žalobcovi proti žalovanému 1/ náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

17. V odseku 24. odôvodnenia rozsudku súd prvej inštancie posudzoval a hodnotil uplatnené nároky žalobcu proti žalovaným 2/ - 4/. Uviedol, že z vykonaného dokazovania je zrejmé, že na listine s leasingovou zmluvou je uvedený aj text „Preberáme týmto v zmysle § 303 a nasl. Obchodného zákonníka celkové ručenie za záväzky nájomcu vyplývajúce z tejto zmluvy“, pričom pod týmto textom sú vlastnoručné podpisy žalovaných 2/, 3/, 4/. V súvislosti s ručením spoločníkov a konateľov spoločností s ručením obmedzeným vychádzal súd prvej inštancie z nálezu ÚS SR sp.zn. I. ÚS 26/2010, najmä z odsekov 13., 16., 18., 19., 20. a 21., ktoré v odôvodnení rozsudku aj uviedol. O tom, že súdna prax rešpektuje názory vyjadrené v predmetnom náleze svedčí aj rozsudok Krajského súdu Trenčín sp.zn. 17Co/1322/2015, kedy sa v konaní riešila otázka neplatnosti ručiteľského vyhlásenia so záverom, že odvolací súd nevidel dôvod odkloniť sa od právneho názoru vysloveného Ústavným súdom SR v citovanom rozhodnutí. Vzhľadom na tento právny názor ústavného súdu (že odporuje dobrým mravom, keď spoločník bez súhlasu svojej manželky sa stane spoločným dlžníkom popri spoločnosti - t.j. že v takom prípade do úvahy prichádza absolútna neplatnosť právneho úkonu) je aj pre rozhodnutie v súdnej veci relevantné, či žalovaný 2/, 3/ a 4/ mali v čase podpísania ručiteľského vyhlásenia vo svojom výlučnom vlastníctve relevantný majetok postihnuteľný exekúciou. Pretože v konaní nebolo preukázané, že žalovaní 2/, 3/ a 4/ v roku 2007 mali nejaký majetok vo svojom výlučnom vlastníctve (výsluch svedkýň W.

a U. preukázal, že žalovaný 2/ a 3/ nemali žiadny majetok mimo BSM; vyjadrenie ODI a MsÚ Považská Bystrica zasa preukazuje, že žalovaný 4/ nemal v roku 2014 vôbec žiadny relevantný majetok, pričom žalovaný 4/ v roku 2014 býval u rodičov - ak však bol žalovaný nemajetný v roku 2014, sotva bol majetný v roku 2007), je zrejmé, že v čase urobenia ručiteľského vyhlásenia sa predpokladalo, že ručiteľský záväzok by bol prípadne exekučne uspokojovaný predajom vecí patriacich do BSM. Urobenie ručiteľského záväzku za týchto okolností je však podľa názoru súdu právny úkon, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi a teda absolútne neplatný (aj nález ÚS SR sp.zn. I. ÚS 26/2010). Vzhľadom na túto absolútnu neplatnosť ručiteľského vyhlásenia súd prvej inštancie žalobu vo vzťahu k žalovaným 2/ - 4/ zamietol.

18. K tvrdeniam odkazujúcich na uznesenie ústavného súdu č.k. I. ÚS 311/2016-16 súd prvej inštancie uviedol, že z odôvodnenia tohto uznesenia nevyplýva, že by ústavný súd prehodnotil svoje názory vyslovené v náleze ÚS SR sp.zn. I. ÚS 26/2010. Podľa názoru súdu prvej inštancie si treba uvedomiť, že v rozsudku sp.zn. 8Co/368/2015-157 (ktorý rozsudok bol napadnutý ústavnou sťažnosťou vedenou pod sp.zn. I. ÚS 31/2016) išlo o diametrálne odlišnú skutkovú situáciu. V konaní sp.zn. I. ÚS 31/2016 išlo o riešenie otázky (ne)platnosti vyhlásenia o uznaní dlhu, ktorý dlh vznikol manželovi tým, že tento na seba nechal postúpiť pohľadávky voči tretej osobe, za čo sa zaviazal zaplatiť odplatu vo výške nominálnej hodnoty postúpených pohľadávok. Manžel v súdnej veci teda mal platiť, ale zároveň malo byť platené aj jemu. Naproti tomu vo veci posudzovanej v konaní sp.zn. I. ÚS 26/2010 je ten zásadný rozdiel, že

manžel urobil taký úkon, v dôsledku ktorého sa jeho majetok bezprostredne nezvýšil, pričom navyiac hrozilo, že sa zníži nielen jeho majetok, ale aj majetok jeho manželky.

19. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prvej inštancie priznal plne úspešným žalovaným 2/, 3/ a 4/ proti žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

20. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorým z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP napadol tie výroky rozsudku, ktorými súd prvej inštancie zamietol žalobu proti žalovaným 2/ - 4/ a výroky, ktorým priznal žalovaným 2/ - 4/ náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Namietal argumentáciu súdu prvej inštancie s poukazom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 26/2010. Žalobca považoval právny názor súdu prvej inštancie za nesprávny, keď sú viaceré podstatné odlišnosti vo veci, o ktorej rozhodoval Ústavný súd Slovenskej republiky a v tomto konaní rozhodovanou právnou vecou. V súdnej veci žalobca v čase dojednávania leasingovej zmluvy nepodpisoval s ručiteľmi notárske zápisnice, v ktorých by títo súhlasili s ich vykonateľnosťou. Súhlas s priamou vykonateľnosťou je neporovnateľne tvrdším zabezpečovacím inštitútom. Manželky žalovaných 2/, 3/, 4/ nenapadli súdnou cestou neplatnosť právnych úkonov ručenia, táto bola namietaná iba žalovanými 2/ až 4/. V čase podania žaloby bolo BSM v prípade žalovaných 2/ a 3/ rozdelené, preto žalobou nemôže byť dotknutý majetok manželiek žalovaných 2/ a 3/. Žalovaný 4/ bol už tiež rozvedený. Ústavný súd v tomto náleze neuvádza, že každé ručenie bez výslovného písomného súhlasu manželky ručiteľa je neplatný právny úkon, uvádza len, že všeobecný súd je povinný posúdiť všetky individuálne okolnosti prípadu a prihliadnuť na ne aj cez prizmu dobrých mravov. Ústavný súd neuviedol, že by sa v konkrétnom prípade jednalo o absolútnu neplatnosť právneho úkonu, možno usudzovať, že išlo o relatívnu neplatnosť právneho úkonu, na rozdiel od súdu prvej inštancie, ktorý tvrdil, že išlo o absolútnu neplatnosť podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie nezohľadnil individuálne okolnosti prípadu a neprímerane chránil ručiteľov. Žalobca zdôraznil, že ak sa neplatnosti ručenia dovoľovali žalovaní 2/ - 4/, z ich strany ide o jednostranný právny úkon. Takéto dovoľávanie sa neplatnosti je v rozpore so zásadou nemo turpitudinem suam allegare potest, t.j. nikto sa nemôže dovolať neplatnosti právneho úkonu, ktorý sám spôsobil. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na závery ustálenej právnej teórie a súdnej praxe počas viac ako 50 rokov platnosti znenia § 145 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, konzistentne zastávajúcej právny názor, že vybavovanie spoločných vecí zahŕňa správu a dispozíciu s majetkom. Právna možnosť každého z manželov samostatne uzavierať zmluvy, prevziať ručenie alebo prevziať dlh však zostala zachovaná. Najvyšší súd SR dospel k záveru, že medzi vybavovanie vecí týkajúcich sa spoločných vecí nepatrí ani vypožičanie auta len jedným z manželov (R 71/1994), ani prevzatie ručenia (R/1/1998), ani pristúpenie k záväzku tretej osoby. Argumentáciu o extrémnej nespravodlivosti § 145 Občianskeho zákonníka vo vzťahu k manželom ručiteľom, resp. voči ručiteľom samotným, považujú za nepresvedčivú aj rozhodnutia súdnej praxe, vydané po publikovaní predmetného nálezu ústavného súdu. Toto rozhodnutie ústavného súdu je tiež prekonané neskoršou judikatúrou Ústavného súdu SR, napr. uznesením sp.zn. I. ÚS 311/2016. V tomto rozhodnutí ústavný súd akceptoval právny názor všeobecných súdov, že je absurdné a z hľadiska praktického života neprijateľné, aby podnikateľ, vstupujúci do právneho vzťahu s iným podnikateľom, zisťoval pred uskutočnením právneho úkonu, či je podnikateľ ženatý a aké sú majetkové pomery manželov, aby zisťoval, či týmto právnym úkonom môže byť postihnutý majetok patriaci do BSM alebo či má podnikajúci manžel nejaký majetok, z ktorého by prichádzalo do úvahy uspokojenie pohľadávky, aby ďalej zisťoval, či má druhý manžel vedomosť o uskutočnení zamýšľaného právneho úkonu. Poukázal tiež na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo/234/2010 zo dňa 29.6.2011, podľa ktorého za právne úkony týkajúce sa spoločných vecí treba považovať tie, pri ktorých dochádza k dispozícii s predmetom bezpodielového spoluvlastníctva alebo k výkonu jeho správy. Za predmet vlastníctva, a teda BSM, sa nepovažujú pohľadávky a záväzky (dlhy), ktoré sa riadia všeobecným právnym režimom záväzkových vzťahov. V tomto kontexte poukázal aj na rozhodnutie Súdného dvora EÚ vo veci C-419/11 (konanie o predbežnej otázke vo veci Česká spořitelna), kde ručenie súdny dvor mlčky aproboval a dokonca odmietol poskytnúť ručiteľovi - štatutárnemu orgánu obchodnej spoločnosti ochranu ako spotrebiteľovi. Poukázal tiež na to, že manželky ručiteľov v spore mali vedomosť o podnikateľskej činnosti manželov, napriek tomu p. U. a p. W. rozsah BSM nezúžili až do roku 2011. Žalovaný Adamčík začal podnikáť v roku 2005, ani jeho manželka nezrušila BSM. Svedkyňa W. podľa jeho názoru musela byť informovaná o situácii žalovaného 1/, pretože tam bola zamestnaná ako účtovníčka, mala vedomosť o podnikateľskej činnosti aj svojho manžela, ktorému od začiatku podnikania viedla účtovníctvo. Mal za to, že majetkové pomery

p. U. boli v roku 2007 výrazne lepšie, čo zamlčala, tiež uviedla nepravdivé informácie ohľadne začiatku jej podnikania. V priebehu súdneho konania bolo preukázané, že leasingová zmluva bola platne uzavretá, žalovaní 2/ až 4/ prevzali riadne ručenie za záväzky žalovaného 1/ z leasingovej zmluvy. Námietka premlčania hlavného záväzku ako aj akcesorických záväzkov ručiteľov je nedôvodná aj z dôvodu uznania záväzku z leasingovej zmluvy čiastočným plnením záväzku žalovaným 1/. Žalovaní existenciu a výšku záväzku voči žalobcovi pred podaním žaloby nerozporovali. V priebehu súdneho konania sa preukázalo, že žalovaný 1/ plnil pri svojom čiastočnom plnení platbu, ktorú identifikoval číslom leasingovej zmluvy, nie číslom splátky alebo číslom faktúry. Žalovaný 3/ pri výsluchu potvrdil, že platil platby s variabilnými symbolmi, ktoré prináležia tej - ktorej leasingovej zmluve a neuvádzal, že by platil sumy leasingových splátok a neuznával zvyšnú časť dlhu. Možno preto usudzovať, že dlžník čiastočným plnením uznal aj zvyšnú časť dlhu. Žalovaný 1/ nevykonal po čiastočnom plnení záväzku zo zmluvy žiaden aktívny úkon, ktorým by vylúčil uznanie zvyšnej časti záväzku zo zmluvy. V tomto smere poukázal aj na odbornú literatúru, komentár k Obchodnému zákonníku (§ 407) od Y. C. a kol. vydanom Wolters Kluwer v roku 2017, str. 550 : „Nie je pritom rozhodujúce, či dlžník čiastočným plnením zamýšľa spôsobiť uznanie zvyšnej časti záväzku. Usudzovať, že dlžník čiastočným plnením uznáva zvyšnú časť dlhu možno z rôznych písomností, ako je korešpondencia medzi stranami, účtovné doklady, prípadne konkrétne správanie sa dlžníka. Pri čiastočnom plnení je preto namieste obozretnosť dlžníka. Ak nechce svojim čiastočným plnením spôsobiť uznanie aj zvyšnej časti dlhu, treba to výslovne vyhlásiť. V opačnom prípade sa môže stať, že hoci to dlžník nezamýšľal, jeho čiastočné plnenie bude mať následky uznania zvyšnej časti záväzku. Ak dlžník zaplatí časť záväzku, ktoré spôsobí uznanie zvyšku dlhu, nemôže po jeho zaplatení namietat' premlčanie dlhu. Tak v prípade platenia úrokov ako aj v prípade čiastočného plnenia, zákon konštruuje nevyvrátiteľnú právnu domnienku, že ide o uznanie dlhu. Vyplyva z toho, že ani v jednom z uvedených prípadoch nie rozhodujúci prejav vôle dlžníka uznať záväzok. Vôľa dlžníka je irelevantná. Rozhodujúce sú objektívne hľadiska.“ Pokiaľ ide o platnosť dojednania zmluvnej pokuty, táto bola dojednaná písomne, v súlade s § 544 a nasl. Občianskeho zákonníka, keď VOP pre finančný leasing boli na rube predmetnej leasingovej zmluvy a ustanovenia o zmluvnej pokute v nich boli prehľadne uvedené v súlade s pravidlami poctivého obchodného styku. Námietky žalovaných sú rozporné, nakoľko na jednej strane považovali leasingové zmluvy za neplatné, namietali premlčanie a na druhej strane požiadali Sberbank U., a.s. o súhlas s výmazom za záložného práva tak, aby žalobca mohol byť uvedený ako záložný veriteľ na prvom mieste na LV č. XXX k.ú. U.. Žalobca navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalovaní 1/ až 4/ zaviaže zaplatiť mu sumu 11 482,80 eur s úrokmi z omeškania vo výške 0,05 % denne zo sumy 11 482,80 eur od 23.7.2013 do zaplatenia s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť ostatných žalovaných a žalobcovi priznal proti žalovaným 1/ - 4/ trovy súdneho konania.

21. Žalovaní 1/ a 3/ sa k odvolaniu žalobcu vyjadrili podaním zo dňa 22.7.2019 tak, že so skutočnosťami uvádzanými žalobcom v odvolaní nesúhlasia a ním uvádzané právne závery popierajú a rozporujú. Namietali, že žalovaní 2/ až 4/ v čase podpisu ručiteľského vyhlásenia nemali majetok väčšej hodnoty vo svojom výlučnom vlastníctve, teda podpis ručiteľského vyhlásenia mal dopad na majetok ich manželiek, nakoľko v prípade výkonu rozhodnutia by bol postihnutý aj ich majetok. Rozdiel medzi zabezpečovacím inštitútom ručenia a priamou vykonateľnosťou notárskej zápisnice nemá význam pre závery týkajúce sa majetku manžela povinnej osoby. Neplatnosť právneho úkonu v danom konaní nebolo potrebné namietat', pretože išlo o absolútnu neplatnosť právneho úkonu, na ktorú prihliada súd z úradnej povinnosti. Skutočnosť, že by BSM žalovaného /3 a jeho manželky bolo rozdelené, nevyplýva zo spisu, pričom žalobca sám uvádza, že v prípade existencie BSM by mohlo mať uzatvorenie ručenia extrémne nespravodlivé následky na manželku povinnej osoby. V spomínanom náleze Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 26/2010 sa ústavný súd zaoberal aj absolútnou neplatnosťou právneho úkonu cez prizmu dobrých mravov. Právna teória a právna prax, na ktorých závery žalobca odkazuje, sa datujú pred rozhodnutie Ústavného súdu. Pokiaľ ide o premlčanie pohľadávok, s touto otázkou sa súd prvej inštancie vysporiadal, jednoznačne špecifikoval, v ktorej časti pohľadávok sú tieto premlčané a v ktorej nie. Žalovaní uviedli, že svojím konaním nikdy nemali v úmysle uznať záväzok voči žalobcovi a vzhľadom ku skutkovému stavu ani nemožno hovoriť o uznaní takéhoto záväzku. Taktiež sa stotožnili so závermi súdu prvej inštancie ohľadne neplatnosti dojednania o zmluvnej pokute. Argumentácia žalobcu o údajnej účelovosti tvrdenie svedkyne U. je nesprávna a nepreukázaná. To, či manželka žalovaného 3/ mala majetok patriaci do jej výlučného vlastníctva, nemení nič na závere, že samotný žalovaný 3/ takýto majetok nemal. Prevzatím neobmedzeného ručenia spoločníkmi spoločnosti, ktorí za záväzky

spoločnosti ručia len do výšky nesplateného vkladu, by bol porušený princíp právnej istoty v obchodnoprávných vzťahov. Navrhli, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny a žalovaným 1/ - 3/ priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

22. Žalovaný 4/ sa k odvolaniu žalobcu vyjadril v podaní zo dňa 29.7.2019 tak, že listiny, ktoré predložil žalobca, nepodpisoval v danom mieste a v danom termíne, žalobca listiny dotoval podľa svojej potreby, označil miesto vyhotovenia v Bratislave, kde žalovaný 4/ listiny podpísať nebol. S obsahom jednotlivých zmlúv a VOP nebol oboznámený. V čase prevzatia ručenia nedisponoval žiadnym majetkom, ktorým by sa za záväzky žalovaného 1/ mohol zaručiť. S manželkou nemali žiadny spoločný majetok, preto by jeho vôľa, resp. úmysel ručiť za nejaké záväzky nebola možná. V prípade leasingových zmlúv sa nemohlo jednať o bežnú vec medzi manželmi, a preto sa nutne k prevzatiu ručenia vyžadoval súhlas druhého z manželov, čo v danom prípade nebolo. Súd prvej inštancie sa dôsledne zaoberal ručením v leasingových zmluvách, splneniu podmienok ručenia, nedostatkom písomného súhlasu manželky, resp. platnosťou, či neplatnosťou právneho úkonu a individuálne posúdil každú jednotlivú zmluvu. Žalovaný 4/ neplatnosť právneho úkonu nespôsobil, podmienky zmluvy, jej obsah ani VOP nevyhotovoval. Akcentovanie rozhodnutia Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 311/2016 neobstojí, pretože sa nejedná o skutkovo a právne totožnú vec rozhodnutím I. ÚS 26/2010. Nemožno prehliadnuť ani skutočnosť, že na strane dlžníka bola spoločnosť s ručením obmedzením, pričom z toho vyplývajúce právne následky nemožno prelomiť takým spôsobom, že sa spoločníci stanú neobmedzene zodpovednými za záväzky spoločnosti. V takom prípade by spoločnosť nadobudla charakter verejnej obchodnej spoločnosti. Bol uvedený do omylu bez toho, aby mal úmysel zaviazat' sa k ručeniu. V ostatnom sa pridržiaval argumentácie uvádzanej prvoinštančnom konaní. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

23. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 20.8.2019 reagoval na vyjadrenie žalovaných 1/, 3/ a 4/. K ich tvrdeniam uviedol, že dopad inštitútu ručenia a súhlasu k priamej vykonateľnosti je rozdielny. Ručenie je hmotnoprávnym inštitútom, ručiteľom je daná široká možnosť uplatňovať námietky. Naopak, súhlas s priamou vykonateľnosťou má v prípade neplatenia a následne exekúcie okamžite devastujúci následok na majetok v BSM. Ústavný súd vo svojom rozhodnutí akcentuje práve tento devastujúci následok. Súd prvej inštancie preto nemal k záveru o absolútnej neplatnosti ručenia vôbec dôjsť. Pokiaľ sa žalovaní dovolávajú jeho neplatnosti, treba tento úkon posudzovať ako pokus dovolať sa neplatnosti relatívnej, ale v takom prípade sa nikto nemôže dovolať neplatnosti, ktorú sám spôsobil. Na posúdenie veci nemôže mať ani vplyv ani to, či BSM žalovaného 3/ a jeho manželky bolo či nebolo rozdelené. Žalobca je presvedčený, že žalovaní čiastočnými platbami obsahujúcimi len variabilný symbol manifestovali, že platia na akúkoľvek pohľadávku z predmetnej leasingovej zmluvy. Neuvádzali, že platia konkrétnu leasingovú splátku alebo inú čiastkovú pohľadávku. S prihliadnutím na všetky tieto okolnosti žalobca ako veriteľ tento krok legitímne vyhodnotil ako vôľu žalovaných uznať celý dlh alebo jeho čo najväčšiu časť. Taktiež nesúhlasil s hodnotením dojednania o zmluvnej pokute uvádzaným žalovaným 1/, 3/. Na ustanovenie o zmluvnej pokute je nutné prihliadať ako na platné, nakoľko spĺňalo špecifické požiadavky stanovené zákonom čo do písomnej formy, tak aj všeobecné požiadavky na právny úkon. Poukázal na to, že pokiaľ manželky žalovaných 1/, 3/ sú len spoločníčkami a konateľkami v obchodných spoločnostiach, táto činnosť s ohľadom na výsledky hospodárenia spoločnosti je určite lukratívna a príjmy z titulu odmien štatutárneho orgánu či podielu na zisku rovnako ako majetkové hodnoty predstavované podielmi na týchto spoločnostiach sú v takej výške, že uplatnenie pohľadávky zo strany žalobcu by rodinné hospodárenie žalovaných neohrozilo. Pokiaľ sa v závere vyjadrenia ohradzuje žalovaní 1/, 3/ proti ručeniu spoločníkov spoločnosti s ručením obmedzením na základe ručiteľského vyhlásenia, táto argumentácia nie je vhodná. Obchodný zákonník v tomto prípade hovorí pri spoločnosti s ručením obmedzeným o zákonom ručení, nie o ručení zmluvnom alebo prevzatom na základe jednostranného právneho úkonu. Žalovaní 2/ až 4/ prevzali ručenie dobrovoľne. Vo vzťahu k vyjadreniu žalovaného 4/ prezentoval žalobca nesprávnosť a nevhodnosť jeho názorov a tvrdení. Žalobca zotrval na podanom odvolaní a jeho dôvodoch.

24. Žalovaný 2/ sa k odvolaniu žalobcu vyjadril podaním zo dňa 30.8.2019 tak, že je nesporné, že ručenie nie právnym úkonom, ktorý by podliehal režimu § 145 Občianskeho zákonníka, teda nie je potrebné, aby na prevzatie ručenia bol udelený súhlas manželky ručiteľa (rozhodnutie R 61/1973). Tu si však treba uvedomiť, že ak prevzatie ručenia nespadá pod citované ustanovenie Občianskeho zákonníka, teda ide o právny úkon zaväzujúci iba manžela (ručiteľa) a nie jeho manželku, pretože nejde o nakladanie

so spoločnou vecou, potom ani nie možné, aby sa manželka ručiteľa domáhala relatívnej neplatnosti ručiteľského záväzku podľa § 40a v spojení s § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Potom ju právny poriadok necháva bezbrannú a bez akéhokoľvek pričinenia či súhlasu tak dochádza k zásahu do jej majetku a majetkových práv, hoci tento podlieha režimu BSM a nepatrí výlučne do vlastníctva manžela - ručiteľa. Rozhodnutie R 61/1973 bolo prijaté v čase neexistencie kapitálových spoločností a inštitútov spoločníka a konateľa v týchto spoločnostiach. Žalovaný 2/ vystupuje ako ručiteľ za záväzky kapitálovej spoločnosti, ktorej je konateľom

a spoločníkom, ale jeho manželka sa na konaní a podnikaní tejto spoločnosti nepodieľala a podieľať ani nemohla. Podľa § 106 Obchodného zákonníka ručia spoločníci za záväzky spoločnosti len do výšky nesplateného vkladu zapísaného v obchodnom registri. Jeho manželka ani nemá žiadnu zákonnú možnosť domáhať sa zrušenia BSM podľa § 148a ods. 2 Občianskeho zákonníka, pretože tak môže urobiť iba manželka podnikateľa, ktorý má oprávnenie na podnikanie. Právny poriadok tak nedáva žiadnu možnosť manželke domáhať sa neplatnosti ručiteľského záväzku, ani domáhať sa zrušenia BSM. Taký výklad, k takému sa snaží dospieť žalobca, je preto extrémne nespravodlivý a správne uzavrel súd prvej inštancie, že ak spoločník kapitálovej spoločnosti prijme ručenie za záväzky spoločnosti, zasahuje tým

i do majetku podliehajúceho BSM, robí tak nad rozsah § 106 Obchodného zákonníka a zasahuje do majetkových práv svojej manželky. Týmto dochádza k obchádzaniu zákona a k nespravodlivému postupu a výkladu práva. Preto je potrebné skúmať každý skutkový stav individuálne tak, ako to uvádza ústavný súd (I. ÚS 26/2010). Nie je pravdivé tvrdenie žalobcu, že by jeho manželka vedela o podnikateľskej činnosti žalovaného 1/, manželka žalovaného 2/ v spoločnosti žalovaného 1/ nikdy nepôsobila ako účtovníčka, ale iba ako personalistka. Súd prvej inštancie postupoval správne, keď žalobu voči žalovanému 2/ zamietol.

25. Žalovaní 1/ a 3/ vo vyjadrení zo dňa 26.9.2019 zotrvali na svojej argumentácii, ktorú uviedli v podaní zo dňa 22.7.2019 (odsek 21. tohto odôvodnenia).

26. Žalovaný 4/ vo vyjadrení zo dňa 3.10.2019 zotrval na argumentácii, ktorú uviedol v podaní zo dňa 29.7.2019 (odsek 22. tohto odôvodnenia).

27. Žalobca podaním zo dňa 7.10.2019 reagoval na vyjadrenie žalovaného 2/. Uviedol, že právny názor žalovaného 2/ týkajúci sa otázky vzťahu ručenia a BSM je nesprávny. Nie je rozdiel medzi ručením za záväzky akéhokoľvek subjektu. Za nesprávny považoval žalobca aj argument žalovaného 2/ o nemožnosti zrušenia BSM pokiaľ jeden z manželov podniká inak ako živnostník s poukazom na možnosť modifikácie BSM podľa § 143a Občianskeho zákonníka. Za mylný považoval názor žalovaného 2/ na bezbrannosť druhého z manželov. Za chybné považoval žalobca aj tvrdenie žalovaného 2/, že rozhodnutie R 61/1973 je už prekonané. Ako nepatričnú považoval aj argumentáciu súdu prvej inštancie za pomoci nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 26/2010 a žalovaného 2/, že právny úkon spočívajúci v prevzatí ručenia je absolútne neplatný, pretože obchádza zákon. Bez významu je aj tvrdenie žalovaného 2/, či jeho manželka pracovala u žalovaného 1/ ako účtovníčka alebo personalistka.

28. Žalovaní 1/, 3/ v písomnom vyjadrení zo dňa 22.10.2019 uviedli, že sa stotožňujú so závermi vyslovenými vo vyjadrení k odvolaniu, resp. počas celého prvoinštančného konania o neplatnosti ručiteľského záväzku žalovaných 1/, 3/ s poukazom na existenciu BSM a rovnako tak o premlčaní žalobcom žalovaných pohľadávok. V žiadnom prípade nedošlo uznanie dlhu zo strany žalovaných 1/, 3/. Niektoré rozhodnutia, ktoré v konaní žalobca predkladá, sú už prekonané novými rozhodnutiami súdov v obdobných veciach a niektoré rozhodnutia súdov sa netýkajú prejednávanej veci.

29. Podaním zo dňa 29.10.2019 reagoval žalobca na vyjadrenie žalovaných 1/, 3/ a 4/, v ktorom zopakoval, že nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 26/2010 je na prejednávajúcu vec nepoužiteľný, bol prekovaný neskoršou judikatúrou všeobecných súdov a doktrínovým výkladom inštitútu BSM. Pokiaľ žalovaní tvrdia, že malo byť dohodnuté priradenie platieb pomocou variabilného symbolu, čísla zmluvy, nevyvracia to argument žalobcu, že žalovaní mali platby špecifikovať detailnejšie, napr. správou alebo avízom. Skutočnosť, že tak neurobili, nemôže byť v neprospech žalobcu. V ostatnom obsahu tohto vyjadrenia zotrval žalobca vo vzťahu k žalovaným 1/, 3/ a 4/ na svojich doterajších vyjadreniach.

30. Ďalšie písomné vyjadrenia strán sporu neboli v odvolacom konaní podané.

31. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 CSP a § 262 ods. 1 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

32. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 CSP (viazanosť rozsahom odvolania), viazaný odvolacími dôvodmi podľa § 380 ods. 1 CSP, vrátane svojho oprávnenia preskúmať vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok z úradnej povinnosti podľa § 380 ods. 2 CSP, a dospel k záveru, že napadnutý tretí až ôsmy výrok rozsudku súdu prvej inštancie čo do veci samej a čo do nároku na náhradu trov konania je potrebné podľa § 388 CSP zmeniť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď v danej veci nezistil dôvod k tomu, aby zopakoval alebo doplnil dokazovanie vykonané pred súdom prvej inštancie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Vychádzal zo skutkových zistení ustálených v konaní súdom prvej inštancie (§ 383 CSP).

33. Prvý a druhý výrok rozsudku súdu prvej inštancie žalobca podaným odvolaním nenapadol. Rozsudok súdu prvej inštancie v týchto výrokoch, ktorými uložil žalovanému 1/ povinnosť zaplatiť žalobcovi 11 482,80 eur a úroky z omeškania 0,05 % denne zo sumy 11 482,80 eur od 23.7.2013 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a žalobcovi priznal proti žalovanému 1/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, nadobudli uplynutím odvolacej lehoty právoplatnosť.

34. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP. Vychádzajúc z obsahu súdneho spisu odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie dodržal v konaní procesné predpisy upravujúce procesný postup o povinnom poučení strany v spore o procesných právach a o procesných povinnostiach, o predvolávaní na nariadené pojednávania za účelom prejednávania veci, pri vykonávaní dokazovania a procesný postup pred skončením dokazovania. Postupom súdu prvej inštancie nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

35. Žalobca v odvolaní uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Právnym posúdením uplatneného odvolacieho dôvodu je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

36. Odvolací súd po preskúmaní veci zistil, že odvolanie žalobcu je opodstatnené len čiastočne.

37. Súd prvej inštancie správne vychádzal zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním, ktorý v odvolacom konaní strany nerozporovali. Žalobca ako prenajímateľ dňa 5.11.2007 uzatvoril so žalovaným 1/ zmluvu o finančnom leasingu č. 01719/07. Na základe tejto zmluvy vzniklo žalovanému 1/ oprávnenie užívať po dobu trvania leasingu ťahač MAN TGA 18.440 4x2 BLS s tým, že mimoriadna leasingová splátka bola stanovená na sumu 17 070,79 eur s DPH, leasingové splátky boli stanovené na sumu 1 591,18 eur a zostatková predajná cena bola stanovená na 59,50 eur bez DPH. Na listine leasingovej zmluvy je v spodnej časti uvedený aj text „Preberáme týmto v zmysle § 303 a nasl. Obchodného zákonníka celkové ručenie za záväzky nájomcu vyplývajúce z tejto zmluvy“; pod ktorým textom sú vlastnoručné podpisy žalovaných 2/, 3/, 4/. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy boli podľa jej textu Všeobecné obchodné podmienky pre finančný leasing. Zmluvu za žalobcu podpísali T. Q. a Y. C., ktorým dňa 15.1.XXXX a 17.1.2006 udelil žalobca plné moci aj v rozsahu leasingovej činnosti. Y. C.

bol v novembri 2007 zamestnancom žalobcu. Y. C. do Považskej Bystrice doniesol pripravené zmluvy, opatrené podpismi zo strany žalobcu. VOP pre finančný leasing tvorili teda podľa leasingovej zmluvy jej neoddeliteľnú súčasť a žalovaný 1/ sa v nich zaviazal, že ak bude v omeškaní s leasingovou splátkou alebo inými platbami, najmä s platbou zostatkovej predajnej ceny, je povinný uhradiť prenajímateľovi úroky z omeškania vo výške 0,05 % z dlžnej sumy brutto denne (čl. 8. bod 2 VOP). Žalobca sa so žalovaným 1/ dohodol aj na tom, že pri predčasnom zrušení leasingovej zmluvy z dôvodov na strane nájomcu nájomca uhradí prenajímateľovi zmluvnú pokutu vypočítanú podľa čl. 9 bod 2 VOP. Ďalej sa v čl. 9 bod 3 VOP dohodli, že prenajímateľ má ďalej preúčtovať na nájomcu dodatočne vzniknuté náklady z dôvodu predčasného ukončenia leasingovej zmluvy, akými sú najmä poistné, náklady na zabezpečenie predmetu leasingu a opravy. Žalobca dňa 5.11.2007 vystavil splátkový kalendár, podľa ktorého mal žalovaný 1/ zaplatiť dňa 5.11.2007 žalobcovi sumu 17 070,79 eur a 48 splátok po 1 591,18 eur. Žalovaný 1/ prevzal dňa 5.11.2007 od spoločnosti MAN - ÚŽITKOVÉ VOZIDLÁ - SLOVAKIA s.r.o. ťahač MAN TGA 18.440 4x2 BLS s výrobným číslom WMAH0GZZ48M502427. Vozidlo financované na základe zmluvy o finančnom leasingu č. 01719/07 malo evidenčné číslo PB-E.. Žalobca prostredníctvom makléra RENOMIA, a.s. poistil v poisťovni W., a.s. ťahač e.č. PB-XXXBD, za čo uhradil poistné za február 2010 v sume 21 eur, za marec 2010 v sume 71 eur, za apríl 2010 v sume 71 eur a za máj 2010 v sume 71 eur, ktoré sumy žalobca zaplatil poisťovni. Žalobca dňa 22.2.2010 vypovedal leasingovú zmluvu č. 01719/07 z dôvodu neuhradenia leasingových splátok a výpoveď bola žalovanému 1/ doručená dňa 4.3.2010. Žalobca dňa 20.4.2010 zaplatil spoločnosti Expert group s.r.o. za znalecký posudok, ktorého predmetom bol ťahač e.č. PB-XXXBD, sumu 119 eur, vyfakturovanú žalobcovi touto spoločnosťou dňa 6.4.2010. Spoločnosť L. vyfakturovala žalobcovi za parkovanie ťahača e.č. PB-XXXBD parkovné spolu sumu 542,52 eur (16,78+173,38+167,79+173,38+11,19). V konaní pred súdom prvej inštancie bolo preukázané, že žalobca túto sumu zaplatil. Žalobca uzatvoril kúpnu zmluvu, ktorou spoločnosti Truck S., s.r.o. predal ťahač MAN TGA 18.440 4x2 BLS s výrobným číslom WMAH0GZZ48M502427 za kúpnu cenu 34 510 eur s DPH. Žalobca dňa 27.8.2010 vypracoval konečné vyúčtovanie zmluvy o finančnom leasingu č. 01719/07, v zmysle ktorého žalovaný 1/ dlhoval žalobcovi splátky 14 320,62 eur, úroky z omeškania 1 509,79 eur, budúce leasingové splátky 26 792,60 eur, poistné v sume 279,33 eur, znalečné v sume 119 eur a parkovné 542,52 eur s tým, že po zohľadnení predajnej ceny 29 000 eur bol ku dňu 27.8.2010 nedoplatok vo výške 13 923,98 eur. Žalovaný 1/ dňa 18.1.2011 zaplatil žalobcovi sumu 850 eur a 1 591,18 eur a ako VS uviedol „0000171907“. Listami zo dňa 12.7.2013 vyzval žalobca Y. X., T. H., T. U. a P. W., každého na zaplatenie sumy 150 980,52 eur titulom ručenia.

38. V súlade s dôkazmi preukázanými v priebehu dokazovania a po právnom posúdení súd prvej inštancie správne právne uzavrel, že žalobca a žalovaný 1/ dňa 5.11.2007 uzavreli platnú zmluvu o finančnom leasingu, ktorú za žalobcu podpísali oprávnené osoby, riadne splnomocnený zamestnanec Y. C. a splnomocnenec T. Q.. V konaní pred súdom prvej inštancie nebolo sporné, že žalobca zo zmluvy riadne plnil. Uvedený záver súdu prvej inštancie nebol napadnutý v odvolacom konaní žiadnou stranou sporu. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie správne ustálil aj to, že žalovaný 1/ svoju zmluvnú povinnosť platiť mesačné splátky dodržal iba čiastočne. Ku dňu výpovede zmluvy žalovaný 1/ konkrétne zaplatil 19 splátok (t.j. splátky splatné do 1.5.2009). V konaní bolo preukázané, že do podania žaloby žalovaný 1/ plnením sumy 1 591,18 eur dňa 18.1.2011 zaplatil aj splátku splatnú 1.6.2009 (20. splátka podľa splátkového kalendára). Dňa 18.1.2011 zaplatil žalovaný 1/ žalobcovi aj sumu 850 eur, ktorú súd prvej inštancie správne započítal podľa § 330 ods. 1 Obchodného zákonníka na úroky z omeškania (odsek 15. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie) z oneskorene zaplatených splátok splatných za obdobie od 1.2.2009 do 1.7.2009, čím došlo k zaplateniu aj časti úrokov z omeškania zo splátky splatnej dňa 1.7.2009. V tejto súvislosti hodnotil súd prvej inštancie aj námietku premlčania vznesenú žalovaným 1/ vo vzťahu k splátkam splatným dňa 1.6.2009 a dňa 1.7.2009. Za aplikácie § 407 Obchodného zákonníka ustálil, že zaplatením sumy 850 eur dňa 18.1.2011 došlo k čiastočnému zaplateniu úrokov z omeškania zo splátky splatnej dňa 1.7.2009 a tým došlo k uznaniu záväzku. Dňom 18.1.2011 začala vo vzťahu k tejto splátke plynúť nová premlčacia doba. Keďže žaloba bola podaná pred uplynutím tejto novej premlčacej doby, súd prvej inštancie na námietku premlčania neprihliadol.

39. Dojednanie o zmluvnej pokute, obsiahnuté v čl. 9. bod 2 VOP, vyhodnotil odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie, ako neplatné zmluvné dojednanie pre rozpor s § 544 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Zmluvná pokuta je dohodou určená peňažná suma, ktorú je dlžník povinný zaplatiť veriteľovi v prípade porušenia povinnosti, ktorej splnenie vyplýva zo zabezpečovanej zmluvy. Dohoda o zmluvnej

pokute musí byť uzavretá písomne a musí obsahovať označenie : a/ zmluvných strán, b/ zmluvnej povinnosti, ktorej splnenie zmluvná pokuta zabezpečuje a c/ výšky zmluvnej pokuty alebo spôsobu jej určenia. Pokiaľ ide

o určenie zmluvnej povinnosti, ktorej splnenie zmluvná pokuta zabezpečuje, v dohode o zmluvnej pokute musí byť jednoznačne špecifikovaná zmluvná povinnosť, na porušenie ktorej sa zmluvná pokuta vzťahuje. Pod zmluvnou povinnosťou má zákon na mysli povinnosť, ktorá vyplýva jednému z účastníkov daného zmluvného vzťahu. Ak nie je zmluvná pokuta dohodnutá pre prípad porušenia povinnosti, ale pre prípad výkonu práva, ktoré patrilo dlžníkovi podľa zmluvy (prípadne podľa zákona), ide o neplatné dojednanie pre rozpor s účelom zákona podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Ide najmä o uplatnenie práva dať výpoveď zmluvy, práva odstúpiť od zmluvy, práva odporovať právnomu úkonu, práva vznášať námietky (napríklad námietku premĺčania), práva jednostranne započítať pohľadávku a podobne (Imrich K., T. K.: C. zákonník, Prehľadný komentár, Q., Bratislava 2012, str. 722 -723). V nadväznosti na uvedenú právnu teóriu i súdna prax konštatuje, že ak účastníci zmluvy o budúcej zmluve dohodli zmluvnú pokutu pre prípad odstúpenia od zmluvy, je zmluva v tejto časti neplatná pre rozpor so zákonom (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Cdo/5/2000 zo dňa 24.08.2000, publikovaný v Zbierke rozhodnutí súdov SR a stanovísk Najvyššieho súdu SR pod č. R 27 /2002). V rozhodnutí sp.zn. 2Cdo/141/2000 najvyšší súd konštatoval, že kumulácia právneho inštitútu odstúpenia od zmluvy a zmluvnej pokuty nie je možná. Pokiaľ prejavy vôle účastníkov smerovali k dohode o zmluvnej pokute, je takéto dojednanie (pozn. - vo veci rozhodovanej najvyšším súdom ustanovenie, podľa ktorého bol kupujúci povinný v prípade zrušenia kúpnej zmluvy zaplatiť zmluvnú pokutu v dojednanej výške) neplatným právnym úkonom pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka), pretože § 544 Občianskeho zákonníka spája zmluvnú pokutu s porušením zmluvnej povinnosti, a nie so zánikom záväzku (či už jeho zrušením, odstúpením od zmluvy a podobne). V súdnej veci bola zmluvná pokuta viazaná na prípad predčasného zrušenia leasingovej zmluvy z dôvodov na strane nájomcu. Formulácia „predčasné zrušenie leasingovej zmluvy z akýchkoľvek dôvodov na strane nájomcu“ však sama osebe neznamená porušenie zmluvnej povinnosti, ktorá by vyplývala jednému z účastníkov daného zmluvného vzťahu (tu žalovanému 1/), naopak, viaže sa vo všeobecnosti na výkon práva, ktoré patrí žalovanému 1/, dlžníkovi podľa zmluvy (prípadne podľa zákona). Vzhľadom na to a s poukazom na vyššie popísané závery právnej teórie i ustálenej súdnej praxe (s ktorými napokon nepolemizuje ani žalobca v odvolaní), od ktorých odvolací súd nezistil v konaní dôvod odchýliť sa, odvolací súd prisvedčil záveru súdu prvej inštancie o absolútnej neplatnosti zmluvného dojednania týkajúceho sa zmluvnej pokuty (čl. 9 bod 2 VOP) pre rozpor so zákonom. V dôsledku uvedeného súd prvej inštancie správne postupoval, keď uzavrel, že z dôvodu neplatnosti zmluvného dojednania o zmluvnej pokute žalobca nemá nárok na žalobou uplatnených 26 792,60 eur.

40. Súd prvej inštancie ďalej zaviazal žalovaného 1/ na úhradu sumy 234 eur titulom žalobcom uhradeného poistného (odsek 17. rozsudku súdu prvej inštancie) z celkovej uplatnenej sumy 279,33 eur, pričom zaplatenie poistného v sume 45,33 žalobca v konaní nepreukázal. Súd prvej inštancie tiež zaviazal žalovaného 1/ na úhradu sumy spolu 542,52 eur titulom žalobcom uhradeného parkovného (odsek 19. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie). Titulom uplatnených nárokov by mal žalobca nárok spolu na zaplatenie 14 284,75 eur. V súvislosti so zmluvou o finančnom leasingu č. 01719/07 žalobca uplatnil sumu 13 923,98 eur, ktorá po znížení o sumu 850 eur a 1 591,18 eur (zaplatené po dátume konečného vyúčtovania) predstavuje sumu 11 482,80 eur. Tieto skutkové zistenia žalobca v odvolaní nespochybnil.

41. Pokiaľ ide o náhradu znalečného vo výške 119 eur, ktoré žalobca vynaložil dňa 20.4.2010, súd prvej inštancie správne vychádzal z toho, že zmluva ani VOP neobsahujú ustanovenie, ktoré by zakladalo povinnosť žalovaného 1/ na náhradu znalečného. V konaní však bolo preukázané, že žalovaný 1/ porušil svoju právnu povinnosť platiť leasingové splátky a k znaleckému hodnoteniu ceny vozidla došlo za účelom jeho speňaženia práve v dôsledku tohto porušenia zmluvy žalovaným 1/, čo viedlo k tomu, že sa o túto sumu znížil majetok žalobcu. Žalobcovi tak správne patrí táto suma titulom náhrady škody. Táto škoda vznikla úhradou faktúry vystavenej spoločnosťou Expert Group s.r.o. dňa 20.4.2010, a keďže žaloba bola podaná 29.7.2013, k premĺčaniu tohto konkrétneho nároku nedošlo.

42. K odvolacej námietke žalobcu týkajúcej sa účinkov uznania záväzku čiastočným plnením záväzku zo strany žalovaného 1/ odvolací súd uvádza :

43. Zo skutkového stavu veci zisteného súdom prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania nepochybne vyplynulo, že žalobca vypovedal žalovanému 1/ leasingovú zmluvu listom zo dňa 22.2.2010. Výpoveď leasingovej zmluvy bola žalovanému 1/ doručená dňa 4.3.2010. Žalobca dňa 27.8.2010 vystavil žalovanému 1/ konečné vyúčtovanie zmluvy o finančnom leasingu č. 01719/07. Podľa vyúčtovania pohľadávka pozostávala : z leasingových splátok splatných k dátumu výpovede vo výške 9x1 591,18=14 320,62 eur, z úrokov z omeškania splatných k dátumu výpovede vo výške 1 509,76 eur, z budúcich leasingových splátok vrátane zostatkovej hodnoty vo výške 26 792,60 eur, z poistenia predmetu od 22.2.2010 do dátumu predaja vo výške 279,33 eur, z nákladov na vyhotovenie znaleckého posudku vo výške 119 eur, z nákladov na parkovanie predmetu leasingu od 26.2.2010 do 2.6.2010 vo výške 542,52 eur s tým, že po zohľadnení predajnej ceny predmetu leasingu vo výške 29 000 eur predstavoval nedoplatok z predmetnej leasingovej zmluvy sumu 13 923,98 eur. Z konečného vyúčtovania leasingovej zmluvy je teda zrejmé, že žalobca si sumu 13 923,98 eur vyčíslil ako súčet viacerých nárokov špecifikovaných uvedením právneho dôvodu a výšky. Tieto jednotlivé nároky žalobcu zodpovedali dojednaniu obsiahnutému v čl. 9 bod 2, 3, 4 všeobecných obchodných podmienok pre finančný leasing (ďalej len VOP) tvoriacich neoddeliteľnú súčasť leasingovej zmluvy č. 01719/07.

44. Medzi stranami nebolo sporné, že žalovaný 1/ po doručení výpovede leasingovej zmluvy poukázal na účet žalobcu dňa 18.1.2011 platby 1 591,18 eur a 850 eur zodpovedajúce sume dlžnej leasingovej splátky splatnej podľa splátkového kalendára ku dňu 1.6.2009 a dlžné úroky z omeškania. Žalobca na základe týchto úhrad vykonaných žalovaným 1/ po výpovedi predmetnej leasingovej zmluvy, usudzoval, že žalovaný 1/ poskytnutím tohto čiastočného plnenia uznal aj zvyšnú časť svojho dlhu, nakoľko po čiastočnom plnení nevykonal taký úkon, ktorým by vylúčil uznanie zvyšnej časti záväzku z leasingovej zmluvy.

45. Z ustanovenia § 407 ods. 1 Obchodného zákonníka vyplýva, že ak dlžník písomne uzná svoj záväzok, plynie nová štvorročná premlčacia doba od tohto uznania. Ak sa uznanie týka iba časti záväzku, plynie nová premlčacia doba ohľadne tejto časti.

46. Podľa § 407 ods. 2 Obchodného zákonníka platenie úrokov sa považuje za uznanie záväzku ohľadne sumy, z ktorej sa úroky platia.

47. Podľa § 407 ods. 3 Obchodného zákonníka, ak dlžník plní čiastočne svoj záväzok, má toto plnenie účinky uznania zvyšku dlhu, ak možno usudzovať na to, že plnením dlžník uznáva aj zvyšok záväzku.

48. V zmysle § 407 ods. 4 Obchodného zákonníka účinky uznania záväzku spôsobom uvedeným v odseku 1 nastávajú aj v prípade, keď jemu zodpovedajúce právo bolo v čase uznania už premlčané.

49. Je zrejmé, že zákonodarca vo vyššie citovanom ustanovení vytvoril konštrukciu nevyvrátiteľnej právnej domnienky uznania záväzku jeho čiastočným plnením, a že za predpokladu, ak dlžník výslovne nevyhlási opak, platí, že uznáva aj zvyšok dlhu. Zároveň však tiež platí, že musí ísť o čiastočné plnenie, ktoré je možné len pri záväzkoch s deliteľným predmetom plnenia a že o čiastočné plnenie ide len vtedy, ak dlžník veriteľovi poskytne len časť plnenia, hoci podľa zmluvy mu mal poskytnúť celé plnenie; dlžník teda vedome platí len časť predmetu plnenia. Z konečného vyúčtovania zmluvy o finančnom leasingu č. 01719/07 vyhotoveného žalobcom dňa 27.8.2010 však vyplýva, že žalobca si v ňom uplatnil niekoľko samostatných nárokov (neuhradené splatné leasingové splátky, budúce leasingové splátky vrátane zostatkovej hodnoty, poistné, náklady na vyhotovenie znaleckého posudku, náklady parkovného), ktoré nemožno považovať za jedno plnenie, ktoré by bol podľa zmluvy žalovaný 1/ povinný žalobcovi poskytnúť celé. Ak teda žalovaný 1/ zaplatil z takto špecifikovaných nárokov len niektoré z nich, pričom je potrebné zdôrazniť, že tie uhradil v plnej žalobcom požadovanej výške (k dátumu výpovede splatná leasingová splátka vo výške 2 x 1 591,13 eur a k dátumu výpovede splatné úroky z omeškania vo výške 805 eur, odvolací súd dospel k názoru, že v danom prípade nešlo o čiastočné plnenie záväzku, ale o plnú úhradu niektorých z nárokov uplatnených vo vyúčtovaní leasingovej zmluvy. Takéto plnenie len niektorých z uplatnených nárokov pri zohľadnení konkrétnych okolností preto nespĺňa kritériá konkludentného uznania aj ostatných žalobcom uplatnených nárokov.

50. Súd prvej inštancie žalobu žalobcu proti žalovaným 2/ až 4/ v postavení ručiteľov za záväzky žalovaného 1/ zo zmluvy zo dňa 5.11.2007 zamietol s odôvodnením, že urobenie ručiteľského záväzku v

súdnej veci predstavuje právny úkon, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi, a teda absolútne neplatný s poukazom na nález ÚS SR sp.zn. I. ÚS 26/2010.

51. Odvolací súd sa s týmto právnym posúdením veci súdom prvej inštancie nestotožňuje.

52. Vo veci rozhodovanej Ústavným súdom SR sp.zn. I. ÚS 26/2010 sa sťažovateľka domáhala určenia neplatnosti právneho úkonu - pristúpenia k záväzku, ktorú uzavrel jej manžel (žalovaný 1/) s obchodnou spoločnosťou (žalovaný 2/), a ktorou pristúpil k záväzku spoločnosti, v ktorej bol spoločníkom i konateľom. Sťažovateľka sa dovoľavala relatívnej neplatnosti tohto právneho úkonu, pretože s ním nevyslovila súhlas. Právoplatným rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5 Co 420/06 z 13. novembra 2007 bol zmenený rozsudok okresného súdu tak, že žaloba sťažovateľky o určenie neplatnosti právneho úkonu - pristúpenia k záväzku, bola zamietnutá. Krajský súd rozsudok odôvodnil v podstate tým, že pristúpením k záväzku nevznikol spoločný záväzok manželov, iba manžel sťažovateľky sa stal spoludlžníkom, a teda individuálnym účastníkom predmetných právnych úkonov, ktoré podľa záveru krajského súdu nezaložili sťažovateľke žiadne práva ani povinnosti a primárne sa netýkajú spoločných vecí tak, ako to predpokladá § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Podľa krajského súdu sa veriteľ môže domáhať splnenia záväzku len od manžela sťažovateľky, a nie od nej samotnej.

53. Ústavný súd v citovanom náleze sp.zn. I. ÚS 26/2010 zo dňa 8.12.2010 výslovne uviedol, že pre nedostatok právomoci neprislúcha ústavnému súdu autoritatívne rozhodnúť o tom, či konkrétny právny úkon (dohoda o pristúpení k záväzku, súhlas s vykonateľnosťou notárskej zápisnice) podlieha režimu § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a ak áno, či ide o bežnú alebo ostatnú vec, a teda či v prípade absencie súhlasu druhého manžela ide o právny úkon platný, relatívne neplatný (§ 145 ods. 1 v spojení s § 40a Občianskeho zákonníka) alebo absolútne neplatný pre rozpor s dobrými mravmi (§ 39 Občianskeho zákonníka). Je preto dôležité si uvedomiť, ako sám uvádza, ústavný súd preskúmal rozsudok najvyššieho súdu len z hľadiska jeho ústavnej akceptovateľnosti a dospel k záveru, že najvyšší súd prílišným formalizmom a neprípustne zužujúcou interpretáciou právnej normy bez zohľadnenia všetkých okolností prípadu dospel k záverom, ktoré sú extrémne nespravodlivé, a teda zasahujúce do práv sťažovateľky garantovaných ústavou a dohovorom. Zdôraznil, že pri hľadaní práva v každej veci je potrebné vychádzať z individuálnych okolností každého jednotlivého prípadu, ktoré vychádzajú zo skutkových zistení všeobecných súdov. Je povinnosťou všeobecného súdu zohľadniť všetky relevantné individuálne okolnosti súdnej veci a prihliadnuť na ne aj cez prizmu dobrých mravov, keďže nesúlad právneho úkonu s nimi vedie k jeho neplatnosti. Povinnosť všeobecného súdu posúdiť obsah zmluvy aj z hľadiska súladu s dobrými mravmi je zvýraznená v tých prípadoch, keď ju účastník konania výslovne namieta. Vo vzťahu k meritu veci poukázal ústavný súd na to, že na jednej strane stojí skutočnosť, že v zmysle staršej judikatúry (od ktorej sa najvyšší súd neodklonil) ide len o záväzok manžela sťažovateľky, čo viedlo najvyšší súd k záveru, že nešlo o vybavovanie vecí týkajúcich sa spoločných vecí. Na druhej strane je však právnym dôsledkom tohto úkonu právny stav, že v prípade nesplnenia tohto záväzku manželom sťažovateľky sa veriteľ môže domáhať v exekučnom konaní uspokojenia svojej pohľadávky aj z majetku patriaceho do BSM, teda napr. predajom spoločných vecí - hnuťelných či nehnuteľných tvoriacich masu BSM (§ 147 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Z tohto pohľadu sa nesporne javí, že účinky tohto právneho úkonu (pristúpenie k záväzku) sa môžu prejavíť aj vo sfére spoločných vecí tak, ako to má na mysli práve § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Na tomto nič nemení ani skutočnosť, že samotný právny úkon (dohoda o pristúpení k záväzku) zaväzuje len manžela sťažovateľky. Pri interpretácii obsahu normatívneho textu - „vybavovanie vecí týkajúcich sa spoločných vecí“ - pritom podľa ústavného súdu všeobecné súdy nemôžu vychádzať len z bezprostredného (priameho) vzťahu k spoločným veciam (tak ako to zohľadnil v záveroch rozsudku najvyšší súd), ale musia zohľadniť aj možné právne účinky konkrétneho právneho úkonu vo sfére spoločných vecí. Z okolností prípadu nevyplýva, že by manžel sťažovateľky vlastnil majetok relevantnej hodnoty mimo BSM, ktorý by mohol byť predmetom exekučného uspokojenia jeho veriteľa. BSM vzniklo uzavretím manželstva a jeho rozsah nebol následne dohodou v zmysle § 143a Občianskeho zákonníka modifikovaný. Totiž, ak by manžel sťažovateľky mimo masy BSM vlastnil majetok relevantnej hodnoty, ktorý by mohol byť predmetom exekučného uspokojenia jeho veriteľa, dalo by sa súhlasiť so záverom najvyššieho súdu, že dohoda o pristúpení k záväzku sa netýka spoločných vecí, a preto je vyňatá z aplikácie § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V opačnom prípade je však nesporné, že účinky dohody o pristúpení k záväzku uzavretej len jedným z manželov sa v prípade jej exekučného vymáhania prejavia aj vo sfére spoločných vecí, resp. vo sfére majetku patriaceho do BSM. Za týchto okolností

- a to je v prerokovanej veci rozhodujúce - sa tento právny úkon týka vybavovania spoločných vecí, pretože sťažovateľka v dôsledku jeho účinkov môže byť v rámci exekúcie pozbavená spoluvlastníctva svojho majetku. Vychádzajúc z uvedeného možno uzavrieť, že najvyšší súd mal v záujme spravodlivého usporiadania vzťahov účastníkov konania ústavnú povinnosť skúmať, či ide, alebo nejde o bežnú vec, a teda či na realizáciu tohto právneho úkonu je, alebo nie potrebný súhlas druhého manžela, a teda či z tohto pohľadu ide o platný, alebo relatívne neplatný právny úkon. Podľa názoru ústavného súdu však pre aplikáciu § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka nie je nevyhnutné, aby išlo o priamy či bezprostredný vzťah právneho úkonu k spoločným veciam : postačí, ak ide o vzťah sekundárny (nepriamy) či vzťah účinkov alebo možných dôsledkov tohto právneho úkonu vo sfére spoločných vecí. Ak už najvyšší súd odmietol odklon od doterajšej judikatúry (na čo podľa ústavného súdu in concreto mal relevantný a obhájitelný dôvod), mal posúdiť predmetný právny úkon (dohodu o prístupení k záväzku) cez prizmu dobrých mravov, pretože aj v tomto kontexte sa javí, že môže ísť o úkon priečiaci sa dobrým mravom (contra bonos mores), a teda neplatný (§ 39 Občianskeho zákonníka). Nemožno totiž v danom prípade nezohľadniť ani tú skutočnosť, že manžel sťažovateľky realizoval podnikateľskú činnosť nie vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť, ale účasťou na podnikaní právnickej osoby - spoločnosti s ručením obmedzeným. Pojmovým znakom tejto obchodnej spoločnosti je práve obmedzené ručenie spoločníka za jej záväzky (§ 106 Obchodného zákonníka) a aj oddelenie záväzkov spoločnosti a spoločníka. Kým spoločnosť zodpovedá za porušenie svojich záväzkov celým svojím majetkom, spoločník ručí za záväzky spoločnosti len do výšky svojho nesplateného vkladu zapísaného v obchodnom registri. Podnikateľské riziko spojené

s prípadnou platobnou neschopnosťou teda zaťažuje v zásade spoločnosť a ručenie spoločníka je zákonom limitované (v prípade manžela sťažovateľky išlo o sumu 140 000 Sk). Za týchto okolností sa javí aj ako odporujúce dobrým mravom, keď spoločník (fyzická osoba) bez súhlasu svojho manžela (manželky) dohodou s veriteľom pristúpi k záväzku spoločnosti (v sume 1 115 735,40 Sk s príslušenstvom), a teda sa stane spoločným a nerozdielnym dlžníkom popri spoločnosti, pričom predpokladaným cieľom tohto konania je vytvoriť možnosť exekučného uspokojenia predmetnej pohľadávky z vecí patriacich do BSM, keďže ani spoločnosť a ani pristupujúci dlžník nie sú reálne schopní korelujúci záväzok splniť a nemajú ani vo výlučnom vlastníctve relevantný majetok postihnuteľný exekúciou. Pokiaľ najvyšší súd v rozsudku napadnutom touto sťažnosťou nezohľadnil tieto východiská, potom jeho prístup nemožno hodnotiť inak ako prísne formalistický a odporujúci základnému právu na súdnu ochranu a právu na spravodlivé súdne konanie.

54. Podľa názoru odvolacieho súdu predmetný nález nie je aplikovateľný v prejednávanej veci takým spôsobom, ako to vykonal súd prvej inštancie (a ako požadujú žalovaní 2/ až 4/). Predovšetkým si treba uvedomiť, že v súdnej veci nejde o prístupenie žalovaných 2/ až 4/ k záväzku žalovaného 1/, ktoré zakladá priamy vzťah veriteľ - dlžník medzi veriteľom a pristupujúcim subjektom, a ktorý je modifikáciou hlavného záväzku v osobe dlžníka, ale o ručenie, ktoré je zabezpečovacím inštitútom, z ktorého vzniká len vedľajší, akcesorický záväzok a ktorý nemá vplyv na obsah hlavného záväzku medzi veriteľom a dlžníkom. Ručenie ako zabezpečovací inštitút subsidiárnej povahy nezakladá bezprostrednú zaviazanosť ručiteľa voči veriteľovi a jeho uplatnenie prichádza do úvahy výlučne v prípade, ak záväzok riadne a včas nesplní dlžník, čo znamená, že k plneniu záväzku ručiteľom nemusí vôbec dôjsť.

55. Ďalším podstatným rozdielom oproti veci riešenej ústavným súdom v konaní sp. zn. I. ÚS 26/2010 je, že manželky žalovaných 2/, 3/ a 4/ ručiteľský záväzok vyplývajúci zo zmluvy zo dňa 5.11.2007 výslovne nenamietali, právne relevantným spôsobom sa jeho relatívnej neplatnosti do vyhlásenia napadnutého rozsudku nedovoľovali a jediné subjekty, namietajúce jeho neprimeranú tvrdosť vo vzťahu k majetku v BSM sú samotní ručitelia (žalovaní 2/ až 4/), ktorí sami taký právny úkon uzavreli. Právny úkon, ktorý má vadu

s následkom jeho tzv. relatívnej neplatnosti v zmysle ustanovenia § 40a Občianskeho zákonníka, sa pritom považuje za platný (so všetkými právnymi dôsledkami z neho vyplývajúcimi), pokiaľ ten, na ochranu ktorého je dôvod neplatnosti právneho úkonu určený (oprávnená osoba), sa neplatnosti nedovoľá. Pri dovolaní sa neplatnosti ide

o jednostranný právny úkon, ktorý sa musí adresovať druhému účastníkovi právneho úkonu, resp. všetkým účastníkom právneho úkonu, ak ten, kto sa dovoľáva relatívnej neplatnosti právneho úkonu, nie je účastníkom tohto právneho úkonu. Bez dovolania sa relatívnej neplatnosti je právny úkon platný a súd, či iný orgán právnej ochrany, bez tohto jednostranného právneho úkonu nemôže z úradnej povinnosti prihliadnuť na relatívnu neplatnosť (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 136/2009 zo dňa 20.10.2010). Keďže relatívna neplatnosť právnych úkonov v zmysle § 145 ods. 1 Občianskeho

zákonníka v spojení s § 40a Občianskeho zákonníka je konštruovaná v prvom rade za účelom ochrany práv a právom chránených záujmov druhého manžela, resp. tretích osôb, právo uplatniť neplatnosť takýchto právnych úkonov má predovšetkým manžel, ktorého súhlas bol opomenutý, a ďalej adresát právneho úkonu. Neplatnosti sa však nemôže dovolávať ten, kto ju sám spôsobil. Vzhľadom na uvedené, keďže manželky žalovaných 2/ až 4/ sa relatívnej neplatnosti ručiteľského vyhlásenia nedovoľovali, nebol v súdnej veci dôvod skúmať, či ide, alebo nejde o bežnú vec v zmysle § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a teda či na realizáciu tohto právneho úkonu je, alebo nie potrebný súhlas druhého manžela.

56. V tomto kontexte upriamuje odvolací súd pozornosť tiež na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Obo/26/2009 zo dňa 28.10.2009, v zmysle ktorého vyhlásenie ručiteľa podľa § 303 Obchodného zákonníka je jednostranným právnym úkonom, preto je vylúčené konanie žalobcu, ktorý nie je účastníkom tohto právneho úkonu, proti dobrým mravom.

57. Hodnotiac predmetný právny úkon (ručiteľské vyhlásenie) cez prizmu dobrých mravov v zmysle nálezu ústavného súdu, nemožno vysloviť, že by išlo o úkon priečiaci sa dobrým mravom, ktorý by bol neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka ani v kontexte právneho vzťahu žalovaného 1/ a žalovaných 2/ až 4/. Je pravdou, že žalovaní 2/ až 4/ boli v čase urobenia ručiteľského vyhlásenia spoločníkmi žalovaného 1/ (resp. konateľom - žalovaný 2/), ktorý je obchodnou spoločnosťou s ručením obmedzeným, v rámci ktorého inštitútu spoločnosť zodpovedá za porušenie svojich záväzkov celým svojím majetkom a spoločník ručí za záväzky spoločnosti len do výšky svojho nesplateného vkladu zapísaného v obchodnom registri. Žalovaní 2/ až 4/ sa však v dôsledku právneho úkonu - ručiteľského vyhlásenia nestali spoločnými a nerozdielnymi dlžníkmi popri spoločnosti, ako tomu bolo vo veci rozhodovanej ústavným súdom. Navyiac, v rozhodovanej veci nebolo zistené (ktoré dôkazné bremeno zaťažovalo žalovaných), že by v čase uzavretia zmluvy dňa 5.11.2007 obchodná spoločnosť - žalovaný 1/ nebol reálne schopný plniť záväzky zo zmluvy o finančnom leasingu č. 01719/07. Naopak, žalovaní 3/ a 4/ uviedli, že v predmetnom období dochádzalo k rozširovaniu obchodnej činnosti žalovaného 1/, tento prevzal do užívania viacero nových vozidiel. Z výsledkov dokazovania nemožno bez ďalšieho ani vyvodiť, že by cieľom a motiváciou žalobcu pri uzavieraní zmluvy a podpise ručiteľského vyhlásenia žalovanými 2/ až 4/ bolo vytvoriť možnosť exekučného uspokojenia pohľadávky voči žalovanému 1/ z vecí patriacich do BSM žalovaných 2/ až 4/.

58. V tejto súvislosti neobstojí obrana ani obrana žalovaného 4/, keď ručiteľské vyhlásenie na zmluve zo dňa 5.11.2007 svojim obsahom a vizuálnou stránkou je nezameniteľné s iným právnym úkonom a v konaní nebolo zistené, že by žalobca pri podpise ručiteľského vyhlásenia uviedol žalovaných 2/ až 4/ do omylu a akým spôsobom sa tak malo stať.

59. Na základe uvedených skutočností odvolací súd uzavrel, že žalovaní 2/ až 4/ platne prevzali ručiteľským vyhlásením podľa § 330 Obchodného zákonníka ručenie za záväzky žalovaného 1/ zo zmluvy o finančnom leasingu zo dňa 5.11.2007 pre prípad, že tieto nesplní žalovaný 1/.

60. Z vykonaného dokazovania pritom vyplýva, že žalovaný 1/ dňa 5.11.2007 zmluvu č. 01719/07 riadne uzatvoril a súd prvej inštancie ho správne zaviazal na plnenie náhrad súvisiacich s predčasným ukončením zmluvy z dôvodov omeškania na strane žalovaného 1/, a to 8 leasingových splátok splatných za obdobie od 1.7.2009 do 1.2.2010 v sume 12 729,44 eur, z ktorej priznal súd prvej inštancie žalobcovi sumu 10 587,28 eur viazaný dispozíciou žalobcu, náhrady poistného 234 eur, náhrady parkovného 542,52 eur a nákladov na znalecký posudok 119 eur (odseky 17., 18., 19., 20 a 21. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie). Keďže ide o nároky, majúce právny základ v zmluve čl. 9 bod 3 VOP pre finančný leasing, podľa ktorého prenajímateľ má právo preúčtovať na nájomcu dodatočne vzniknuté náklady z dôvodu predčasného ukončenia leasingovej zmluvy, ktoré žalovaný 1/ do dňa vyhlásenia tohto rozsudku dobrovoľne neplnil, odvolací súd zaviazal žalovaných 2/ až 4/ na zaplatenie sumy 11 363,80 eur s príslušenstvom, na zaplatenie ktorej bol zaviazaný aj žalovaný 1/ napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie, a to titulom ručenia s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť ostatných plniť.

61. Pokiaľ ide o sumu nepremičaného znalečného vo výške 119 eur, nárok na jeho úhradu vo vzťahu k žalovanému 1/ nevyplýva zo zmluvy, ale bol žalobcovi správne priznaný titulom náhrady škody v súvislosti s porušením zmluvy č. 01719/07 zo dňa 5.11.2007 zo strany žalovaného 1/. Keďže nejde o

záväzok žalovaného 1/ zo zmluvy zo dňa 5.11.2007 (ale o zodpovednostný mimozmluvný vzťah medzi žalobcom a žalovaným 1/), nebolo možné zaviazať žalovaných 2/ až 4/ v právnom postavení ručiteľov na jeho úhradu titulom ručenia popri žalovanom 1/.

62. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo treťom, piatom a siedmom výroku, ktorými bola žaloba proti žalovaným 2/, 3/ a 4/ zamietnutá, zmenil podľa § 388 CSP tak, že žalovaní 2/, 3/ a 4/ sú povinní zaplatiť popri žalovanom 1/ zo sumy 11 482,80 eur s príslušenstvom, na ktorej zaplataenie bol zaviazaný žalovaný 1/ prvým výrokom napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, žalobcovi sumu 11 363,80 eur s úrokom z omeškania 0,05 % denne zo sumy 11 363,80 eur od 23.7.2013 do zaplataenia s tým, že plnením jedného zo žalovaných 1/, 2/, 3/, 4/ zaniká v rozsahu plnenia povinnosť plniť ostatných žalovaných a vo zvyšku, ktorý predstavuje sumu 119 eur s príslušenstvom, žalobu zamietol.

63. Podľa § 255 ods. 2 CSP ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

64. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

65. Podľa § 396 ods. 2 CSP ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

66. Za použitia citovaných procesných ustanovení odvolací súd rozhodol, že žalobca bol proti každému zo žalovaných 2/ až 4/ v konaní úspešný v rozsahu 99 % (o zaplataenie 11 363,80 eur s príslušenstvom) a neúspešný v rozsahu 1 % (o zaplataenie 119 eur s príslušenstvom), pomer jeho úspechu a neúspechu v konaní bol 98 %. Z tohto dôvodu priznal odvolací súd žalobcovi podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 a § 262 ods. 1 CSP proti každému zo žalovaných 2/ - 4 / nárok na náhradu trov konania, prvoinštančného a odvolacieho, v rozsahu 98 %.

67. O výške nároku na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania žalobcu proti každému zo žalovaných 2/ - 4 / rozhodne v súlade s § 262 ods. 2 CSP v spojení s § 251 CSP súd prvej inštancie.

68. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)
- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)
- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).